

Proletari din toate țările, uniți vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI
LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 15 (112)
A. VI - 13 Iul. 1957

ÎN VACANȚĂ
Fotografie de
A. LOVINESCU

T

renul își încetini mersul, scriși prelung din saboții frinelor și opri în sfârșit în fața gării micuțe de provincie, învăluind-o într-un nor cald de abur. Am coborât pe peron amortit de oboseala că-

lătoriei și curios am cercetat în jur decorul: în fund masivii și innegurații munți stabileau vertical orizontul. Ca un ecou prelungit, dealurile preluau linia descendentă a înălțimilor, treceau pe sub picioarele mele și se pierdeau domolite în vasta depresiune a geosinclinalului străvechi, inundată de soare.

Cam așa arată, descrisă succint, regiunea unde șeful m-a trimis expres să-i aduc „un material colorat”, „tare” și... „așa cum știu eu”, indicație abstractă dar servită vizibil dintr-un tact diplomatic. Stimulat, am pornit la drum și iată-mă în Cislădie, în tovărășia plăcută a unui vecin de compartiment care, volubil, mi-a

relatat cu patos și mândrie istoria străvechiului orașel...

... Pe la 1100, regele ungar Geza chemă în Ardeal pe războinicii germani din Saxonia, cu gândul de a crea aici, la marginea imperiului creștinătății, o marcă cu rolul de pavază împotriva năvălitorilor păgâni. Războinicii au venit cu gând de îmbogățire, dar curînd s-au apucat de treabă. Au schimbat săbiile cu topoarele și au început să defrișeze nesfârșitele păduri, pentru a face loc cetății. Curînd și-au ridicat, pe la 1140, marea cetate de piatră cu ziduri străvechi ce o inconjoară.

De-a lungul veacurilor, războinicii transformați în coloniști au adăugat mereu alte ziduri cetății lor, asediate pe rînd de tot felul de năvălitori: mongoli, turci. Zidurile cu grote, șanțuri și ambrazure păstrează și acum vestigiile vremurilor glorioase de istorie. Într-una din încăperile zidurilor se află însă un muzeu deosebit, ce nu păstrează arme străvechi, blazoane sau pergamente.

In vechea

Piese muzeului abia au o vechime de vreo sută de ani și ele afirmă preocupările pașnice ale vechilor saxoni: un război din lemn, pentru țesut covoare, un darac arhaic, câteva instrumente de lemn și două steaguri de breslă. Mai există undeva și un zapis, un ordin scris prin care voievodul Transilvaniei încuviințează postăvarilor sași din Cislădie să-și desfășoare meșteșugul lor, ce-i făcuse vestiți pînă în țările apusului.

— Pînă mai acum cîțiva ani — explică interlocutorul meu volubil — meseriașii lucrau covoarele fiecare în căsuța lui, la niște războaie nu cu mult diferite de ceea ce vezi aici. Pînă și casele se con-

struiau într-un fel special: o încăpăre mare, ca o sală de dans, la stradă, în care se instala războiul și un darac pentru lînă — și atelierul era gata. E drept, aveau o măiestrie înaltă, rodul unei experiențe de secole, transmisă ca o moștenire din tată în fiu. Modelele covoarelor, tainele vopsirii și combinării culorilor erau păstrate ca mari secrete de familie.

Dar aceasta nu putea înlocui tehnica modernă, ce scotea cu mașini perfecționate covoare perfecte, variate și atât de multe, că începuse să pună în primejdie străvechea tradiție a țesătoarelor de covoare din Cislădie.

De cîțiva ani însă țesătorii de covoare au adoptat o nouă metodă. S-a petrecut un fapt surprinzător, tot atât de extraordinar pe cît a fost și descoperirea primei suveici.

Meșterii bătrîni, păstrători de veacuri ai tradiției, ai tainelor meșteșugului din bătrîni, oameni ce-și apăra cu îndrăjire de ochii străinilor secretele meșteșugului, au prins să lucreze împreună în marile fabrici de covoare ce s-au înființat în oraș, au pus alături zelul, priceperea și mai ales măiestria desăvîrșită pentru a scoate un lucru bun, frumos, de faimă. Și au reușit: covoare fermecătoare, de o bogăție și un colorit ce întrunea parcă tot ceea ce aveau mai minunat diferitele stiluri ale bătrînilor țesători. Și-au recăpătat, după un intermezzo de zeci de ani, faima lor internațională, dar mai ales au căpătat încrederea în ei înșiși. Oamenii nu se mai spionau, nu mai țineau sub jurămînt tainele țesutului, ci și le împărtășeau bucuros unul altuia, se sfătuiau, încercau și împreună sărbătoreau, fără strîngere de inimă, succesul desăvîrșit al unuia dintre ei. De necrezut pare aceasta pentru bătrîni care retrași prin ceardacurile răcoroase, povestesc copiilor isprăvi din vremuri de demult. Cum a fost posibil aceasta?

Este un lucru ce s-a înfăptuit încet, cu fiecare zi o picătură și cînd cupa s-a răsturnat într-o zi, lucrul nu a mai părut nimănui nefiresc.

Multe situații cu totul schimbate azi în țara noastră își au istoricul asemănător și, ca să faci o sinteză generală a lucrurilor, ar trebui mult timp.

★

Gertrude Brenner nu are decît 16 ani (deși din fotografie ai crede că a împlinit 19—20 ani). Viața sa nu cuprinde în acești ani lucruri senzaționale, ci fapte mărunte, obișnuite altor fete de sași din aceste locuri. Gertrude nu și-a cunoscut tatăl pînă de curînd. A crescut orfană, alături de văduvia îngăduitoare dar săracă a mamei. În ascuns, mama sa privea des, lăcrimînd un portret în uniformă de husar, ascuns printre albituri în scrinul vechi. Și iată că, într-o zi, ușa casei vechi s-a dat de perete și în prag a apărut un om în vîrstă, cu priviri stînse, dar înfrigorate. Mama a dat un țipăt

După ce covorul a fost țesut, el trece în „secția de retuș”, unde incapse pe minile gingașe ale fetelor. Aci defectele, uneori invizibile unui necunoscător, sînt înlăturate, covorul primînd ultima și cea mai exigentă toaletă.

Cetate a postăvarilor

și, hohotind, a sărit îmbrățișându-l pe străinul ce semăna mult cu fratele mai mare al fetei. Vreme de câteva minute mama și străinul au stat îmbrățișați, plingând. Gertrude privea uimită și când a auzit pe străinul acela rostind: „Iartă-mă, draga mea” — a înțeles că s-a întors de pe drumuri necunoscute tatăl ei. Au venit,

covoarelor pe care, într-un colț, se află și iscălitura micuță a Gertrudei. Un covor purtând iscălitura ei, puteți fi sigur că-i un covor lucrat cu grijă, căci altfel fata nu i-ar da drumul mai departe.

★

Vurper este o comună arătoasă, cu case îngrijite, aliniată de-a lungul

cum îi spuneau toți — și ambiția de a deveni „cineva”, pentru a arăta tuturor „ce-i în stare el, tinărul neluat în seamă de nimeni (deși după acte împlinise deja cinsprezece ani!). Și iată că băiatul acesta, căruia satul în care trăia i-a devenit deodată prea mic, prea strimt pentru visurile sale, și-a strins într-o zi actele și a pornit către Cisnădie cu adresa fratelui său mai mare în buzunar. Sipoș cel mare lucra în fabrica de covoare și neștiind ce urmare o să aibă cuvintele sale, el scrisese mai demult acasă despre viața și meșteșugul său, ce-i plăceau atât de mult. Când l-a zărit pe Vasile așteptându-l răbdător la poarta fabricii, așezat pe o piatră cu desagii alături, a înțeles într-o clipă. A voit să-i tragă ștrengurului o chelfăneală și să-l trimită acasă cu primul tren. Dar mezinul s-a tras un pas înapoi și l-a privit strașnic în ochi:

— Eu, nene, nu mă întorc înapoi. Am venit să învăț meserie. Eu nu-s pentru muncă la plug...

Fratele i-a privit trupul firav și delicat ca de fetiță și a rămas tăcut.

— Să nu mă gonești, nene...

... Și a rămas. A urmat școala profesională și a încăput pe mîinile meșterului Szeghedzi Martin, un tinăr țesător, priceput în tainele meseriei ca un meșter bătrîn.

— Uite, Vasilică, cum se leagă suveica. Potrivești la arc și tragi... numai să ai grijă la cuțite, și ochii la desen.

Vasilică a avut urechea la meșter și ochii la desen. A prins meseria, a învățat teorie și matematică la școală, practică și ochi de artist de la meșterul de 26 de ani...

...De curînd, Vasilică Sipoș, care-i acum un flăcău înalt, cu freză, a fost pe acasă în Vurper. S-a plimbat elegant ca un domnișor pe ulița mare a satului, a băut

în călătoria lui, peste mări și țări, eticheta întovărășește frumosul covor persan rominesc. El poartă într-un colț și iscălitura micuță a Gertrudei.

o bere cu oamenii mari, a dat binețe bătrînilor ieșiți pe la porți și a vorbit „amabil” cu fetele. Răspundea politicoș și demn la întrebări... „cam cît cîștigă pe lună” și „cum a devenit fruntaș...”. Vasilică în sus, Vasilică în jos... Toate rudele au venit să-l vadă, să-l întrebe, să-i admire hainele mîndre de orașean. Vasilică devenise „cineva”. Adolescentul firav și nebăgat în seamă era răz bunat...

★

Așa se țes în Cisnădie, nu numai firele țesăturilor, dar și cele mult mai fine și cu... desene mult mai complicate, ale vieții oamenilor...

Gh. PIETRARU

Fotografii de Dumitru F. DUMITRU

Nu este nimic romantic în afirmația că minunatele covoare de la Cisnădie au parcă împletite în firele lor ceva din dragostea și frumusețea țesătoarelor din străvechea cetate, din depresiunea Sibiului.

aduși de veste, și cei doi frați, țesători și ei la fabrică, și la masa bucuriei tatăl a povestit peregrinările lui fără sfîrșit prin țările străine.

„Dar dorul de casă, de țară, mă ardea cumplit. Nu-mi iertam că am plecat amăgît, părăsindu-vă. Și cînd am auzit că țara își primește iertătoare fiii rătăciți, m-am hotărît...”

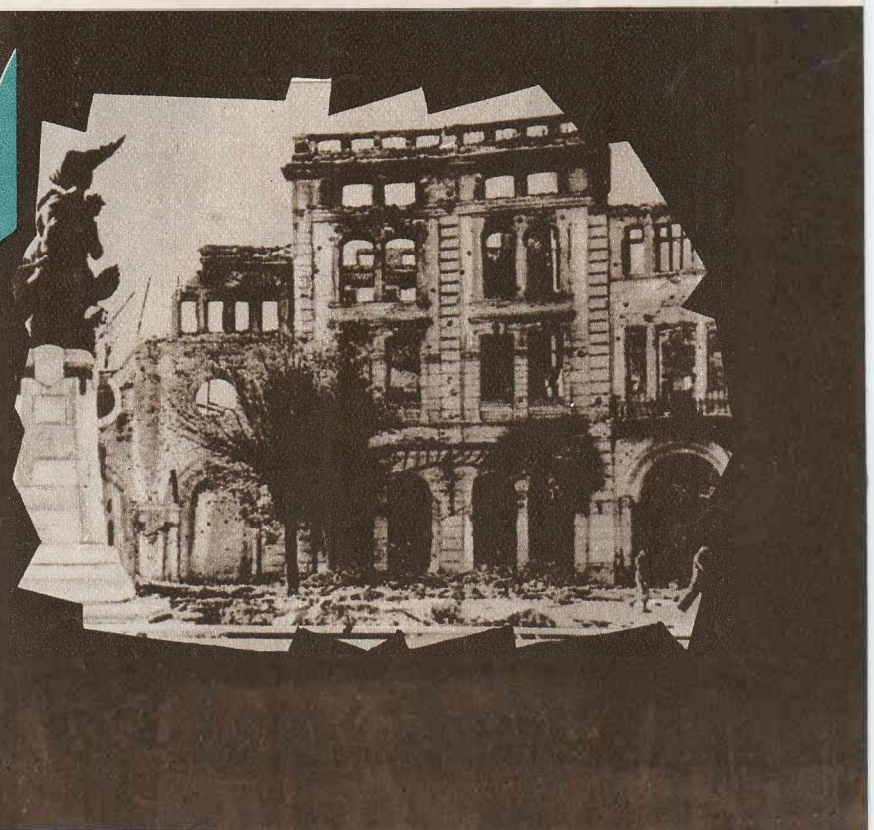
...Gertrude este o fată frumoasă și veselă. Ea nu-i mare meșteră la țesut, ca tatăl sau frații ei. Ea face deocamdată un lucru foarte simplu, potrivit firii ei: împreună cu un grup de fete cizelează, retușează, stopează covoarele înainte de a fi expediate din fabrică. Și tocmai ei i s-a încredințat un lucru mărunt dar simbolic: ea prinde de covorul finisat eticheta fabricii, eticheta ce va însoți, ca un act de garanție, covorul pusat, pînă în mîna cumpărătorului.

Fabrica de covoare persane din Cisnădie este cunoscută amatorilor de covoare de preț și faima ei a depășit de mult hotarele. Desigur că și unii cititori au admirat varietatea bogată a desenului, coloritul inspirat și execuția fără reproș a

ulițelor largi. Într-una din casele acestora solide, acoperite cu țiglă roșie și înconjurată de ziduri înalte cu porți monumentale, cu ani în urmă își încheia copilăria un băiețel slăbuț și sfios. Vasile se frămînta între necazurile neștiute, de copil pricăjit și nepriceput—

VĂ AMINTITI?

După ce ne-au fîrît în războiul criminal antisovietic; după ce, cu ajutorul slugilor lor din țară, au organizat pogromuri; după ce au batjocorit, schingiuit și ucis mii de patrioți; după ce ne-au jefuit fără milă țara — în zilele care au urmat actului de la 23 August 1944, hitleriștii au bombardat și incendiat sistematic case de locuit, spitale, instituții de știință și artă din Capitală, lăta cum arătau ruinele fostelor opere (Teatrul Liric) din Piața Valter Mărăcineanu, distrusă de bombele fasciste.

Un punct de atracție: specialități culinare sovietice vindute de grupa de tineret „Max Barrel” (Max Barrel — un tânăr luptător francez din Rezistență, executat de fasciști).

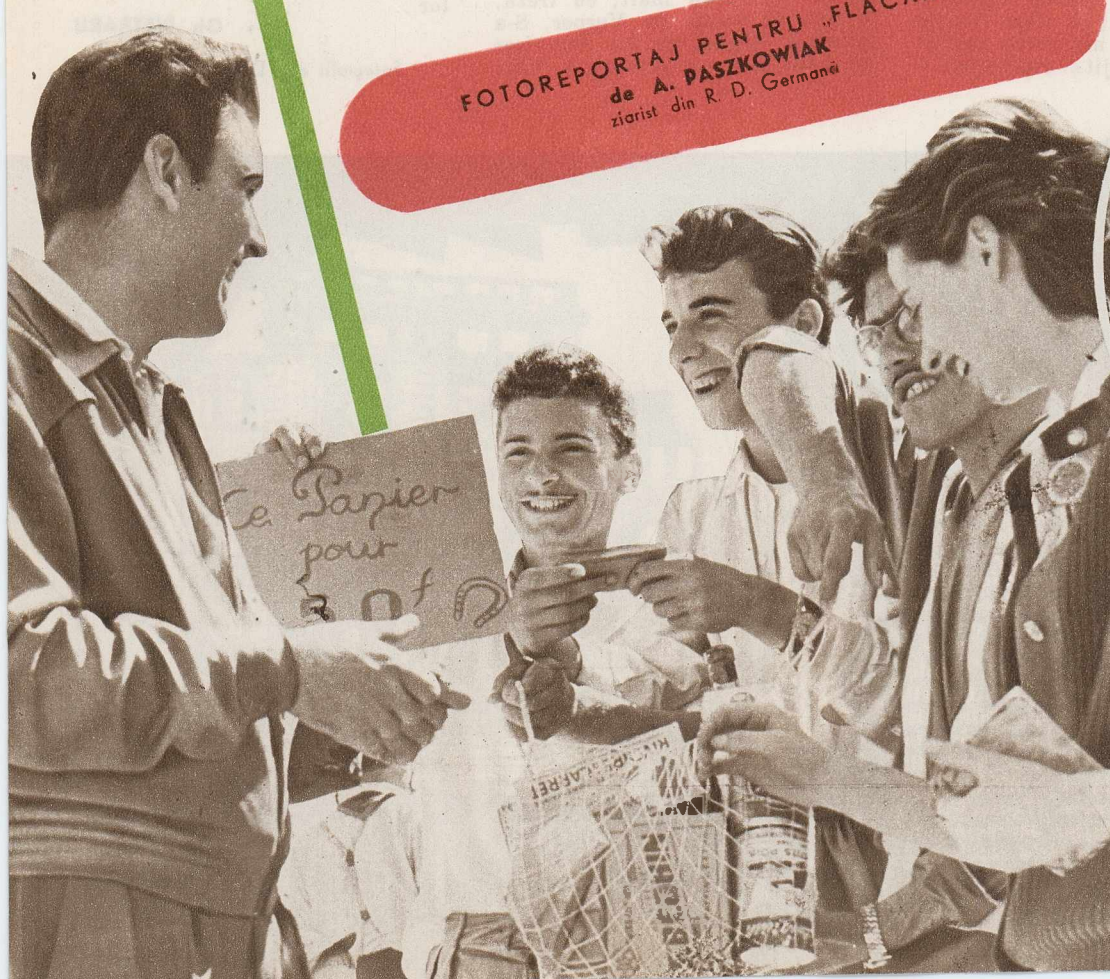
O scrisoare originală: are o lungime de... doi metri și este adresată tinerilor din Odesa, ca un vibrant mesaj al prieteniei.

fără MILIONARI

FOTOREPORTAJ PENTRU „FLACĂRA”
de A. PASZKOWIAK
ziarist din R. D. Germanii

Nisa — raul bogătașilor trîndavi, care-și datoresc huzurul muncii altora. Nisa—Eldorado-ul aventurilor și escrocilor. Nisa—locul de întîlnire al lumii căreia îi place să se impozoneze cu titlul de „lume bună”, lumea lui Onassis și Bao-Dai, a Barbarei Hutton și a lui Aga Khan...

Dar tată că într-o însorită dimineață de vară, în parcul Chambrun din Nisa nu mai rămăsese nici un loc pentru virfurile protipendadei. În acea duminică însorită, parcul imens era înșesat de tineri francezi entuziaști. Muncitorii, studenții și elevii organizaseră o serbare publică în vederea colectării fondurilor necesare pentru plecarea celor mai buni dintre ei la Festivalul de la Moscova.

↑ Steagul grupei „Max Barrel” este purtat de la om la om. Tinerii adună de la cei prezenți cite o modestă contribuție pentru asigurarea călătoriei delegației lor la Moscova.

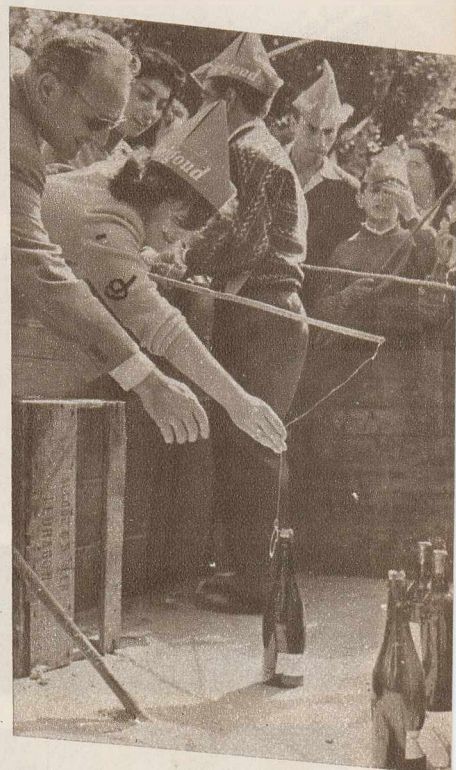
← Doar cu 50 de franci puteai câștiga la loterie o sacoșă cu alimente. Cei cu bilete neciștigătoare erau totuși bucuroși că au contribuit și ei la fondul serbării tineretului.

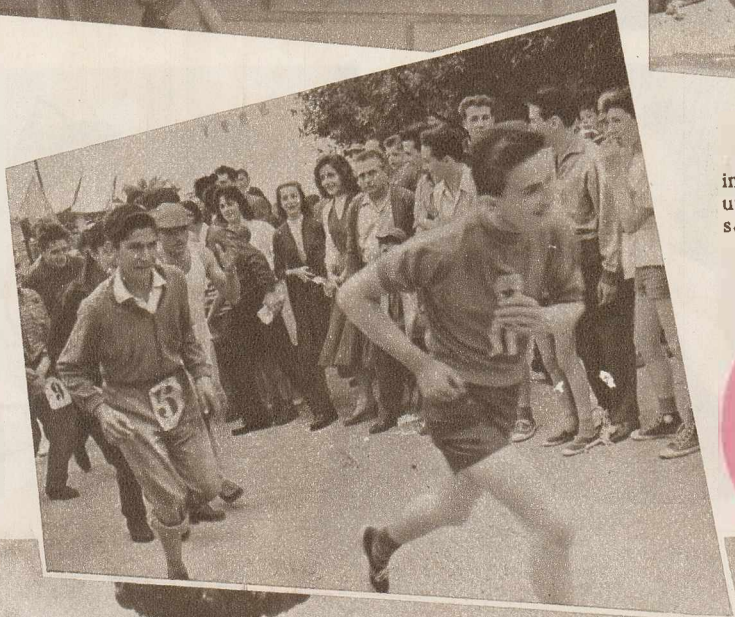
Afișul Festivalului, păzit cu strășnicie, a rezistat tuturor...
atentatelor polițienești.

Multe obstacole au avut de înfruntat tinerii francezi, până și-au văzut împlătită dorința. Administrația orașului le-a interzis la început folosirea parcului — dar ei nu s-au dat bătută. Și până la urmă tot l-au obținut. Poliția le-a rupt afișele de pe ziduri, dar peste noapte au apărut altele. Bande fasciste au încercat în noaptea dinaintea serbării să distrugă standurile gata amenajate — dar tinerii le-au dat riposta cu venin.

Răsplata strădaniei lor entuziaste a constituit-o însăși reușita serbării. Duminică, mii de oameni se adunară în parcul Chambrun. Băieții și fetele dovediseră că Nisa nu aparține numai milionarilor snobi.

Corriger la fortune — lucru interzis — dar trebuie să ierți unei fete frumoase, dacă vrea să-și ajute puținel norocul.

Întrecerile sportive au fost și ele urmărite cu însuflețire.

Templul Dianei din Nisa nu mai este în această duminică un loc de întâlnire al lumii interlope internaționale, ci o poartă de intrare a celor veniți la întâlnirea tineretului.

DEZARMARE

CASELE SIMPLE AȘTEAPTĂ VEȘTI
DE LA LANCASTER HOUSE

„Flacăra“ prezintă cititorilor săi un fotoreportaj special în legătură cu tratativele pentru dezarmare ce se desfășoară în prezent la Londra.

Foto: **KEYSTONE - Londra**

Ați citit azi dimineață ziarele? Poate că v-ați întâlnit din nou cu acele câteva rînduri cu care v-ați obișnuit în ultima vreme: „La Londra a avut loc ieri ședința Subcomitetului O.N.U. pentru dezarmare... Următoarea ședință va avea loc azi...” (sau mâine, sau peste câteva zile). Ați citit din nou cuvintele atât de cunoscute și ați încercat din nou, ca în atâtea alte rînduri, un sentiment de dezamăgire. O nouă amănare? Calendarul arată mijlocul lunii iulie. Mai sînt deci două săptămîni pînă la 1 august, ziua în care Subcomitetul pentru dezarmare va trebui să prezinte Organizației Națiunilor Unite un raport asupra muncii sale. „Raport” înseamnă pentru toți bilanțul unei activități cît de cît pozitive, care să îndreptățească nădejdi, năzuințele a milioane de oameni. Are însă cuvîntul „raport” același înțeles pentru toți? Dacă vrem să știm ce se înțelege prin acest cuvînt la Londra, să pătrundem pentru o clipă în sediul Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Și să pătrundem puțin în tainele sale...

Iată, în fotografia nr. 1, clădirea din care așteptăm în fiecare zi să ne vină vestea cea bună. O clădire masivă din piatră, cunoscută în toată Londra — Lancaster House. La balcon flutură steaguri. Cel alb e al Națiunilor Unite, celălalt e al țării-gază — Marea Britanie. Omul pe care îl vedeți în balcon e un funcționar unic în felul său. Singura sa misiune e să nu lase ca vîntul să încurce steagurile pe băț. Căci steagul e mișcător în timp ce bățul e țepăn. Dar despre ceea ce e mișcător și ceea ce e țepăn vom mai avea prilejul să vorbim, așa încît să ne îndreptăm încet spre sala special amenajată pentru ședințele Subcomitetului (foto 2).

Înainte sala era destinată muzicii. Și acum acordurile, care răzbat de aici ar putea, fi armonioase. Există — pentru aceasta — și cineva care dă tonul... Delegatul

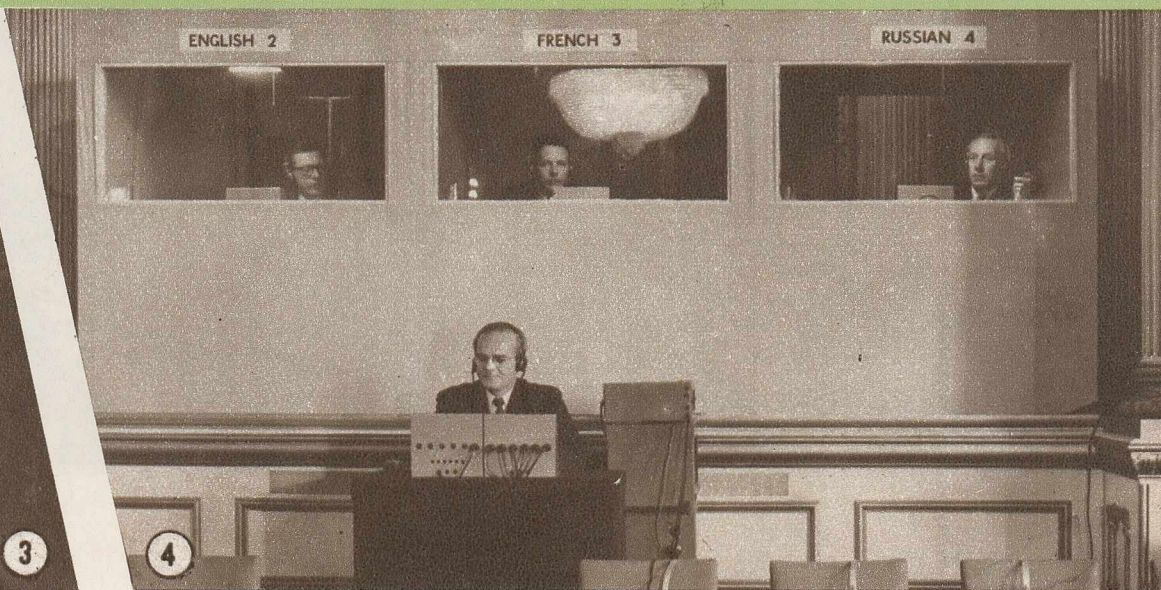
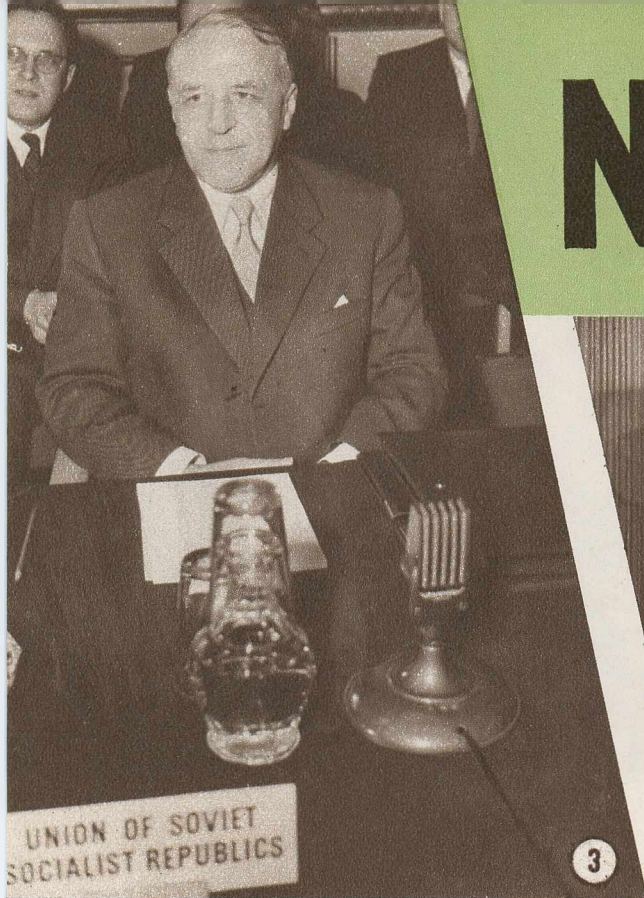
sovietic Zorin (foto 3) face propuneri: să se înceteze imediat pentru 2-3 ani experiențele atomice și cu hidrogen, să se instituie posturi de control pe bază de reciprocitate, pe teritoriile U.R.S.S., S.U.A., Angliei și în zona Pacificului. O propunere concretă și practică, izvorită din dorința de a scoate lucrările Subcomitetului din impas. Zorin încheie cu cuvintele: „Acum este rîndul dv”, domnilor reprezentanți occidentali. Oare există vreo posibilitate ca domnii reprezentanți occidentali să nu înțeleagă apelul care li se adresează? Nici una. Chiar în spatele fostei săli de muzică sînt instalate cabinele traducătorilor (foto 4). Aceștia transmit simultan traducerea textului sovietic. Totuși, la locul său, dl Stassen, șeful delegației americane (foto 5), are în față omul care nu aude. Sau care nu vrea să audă... Casca, odihnindu-se

pe masă, arată că sînt unele lucruri pe care urechile d-lui Stassen le suportă greu... Sau poate că dl Stassen a rămas să se gîndească la modul în care ar putea da înapoi de la propriile sale propuneri?...

N-ar fi de mirare și, în orice caz, n-ar fi pentru prima oară... Față cu propriile-i propuneri dl Stassen dovedește o mobilitate remarcabilă. În schimb propunerile sovietice îl fac dintr-o dată rigid și țepăn...

Între timp, dactilografele (foto 6) bat neobosite la mașină — traduceri, procese verbale... Nu le întrebați despre ce e vorba, căci nu vă vor spune: există nu numai zîmbet profesional, ci și secret profesional! De altfel, curînd, radioul și ziarele vă vor aduce la cunoștință comunicatul laconic, pe care unul dintre funcționari îl dictează direct operatorului de la teletip (foto 7). Desigur, dv așteptați de

NU AMÂNARE!

Londra mai mult decât
n comunicat scurt și, din
icate, prea mereu același.
șteptați vestea cea mare a
ordului cu privire la inter-
cerea armelor atomice.
a veni curînd această ves-
? Despre aceasta discută,
tră doar și poate — aștep-
înd terminarea unei ședin-
e a Subcomitetului pentru
dezarmare — și șoferii care
transportă pe delegați, și
oliștii din gardă (foto 8).
i nu începe îndoială că
șoferii sovietici (ale căror
IM-uri le puteți vedea în
înga) îi pun adesea în în-
rcătură pe interlocutorii
r occidentali.

...Și, totuși, în ciuda ob-
rucțiilor și a tergiversă-
lor, atmosfera este opti-
mistă. Milioane și milioane
e oameni știu: există posi-
ibilitatea unui acord. Această
osibilitate se va dovedi
mai tare decât manevrele
numitor cercuri războinice.
cestor speranțe, unii le
îmbesc spontan, cu sim-

patie, alții sînt obligați să le
zîmbească. Oricum, foto-
grafii cum este cea de față,
reprezentînd pe șefii delega-
țiilor în Subcomitetul pen-
tru dezarmare, înainte de
începerea unei ședințe, sînt
de bun augur (foto 9). (De la
stînga la dreapta: dr. Pro-
tich — reprezentant al
O.N.U., H. Stassen — re-
prezentantul S.U.A., V.A.
Zorin — reprezentantul
U.R.S.S., Selwin Lloyd —
reprezentantul Angliei, Ju-
les Moch — reprezentantul
Franței, David Johnston,
reprezentantul Canadei).
Toți oamenii ar vrea să-i
vadă pe „cei 6” zîmbind și
după ședință... Atunci poate
că una dintre dactilografe,
călcînd legea secretului pro-
fesional, va ieși să telefoneze
vestea prietenului ei; și,
peste tot, în lumea largă, va
pluti vestea cea mare...
Și atunci fiecare casă, oricît
de modestă, va fi mai fru-
moasă decât însuși vestitul
Lancaster House...

Lacrimile acuză. Părinții și rudele tinerilor asasinați la Kempten își plâng durerea, blestemându-l pe militaristii revanșarzi din fruntea Bundeswehr-ului și pe șefii lor americani.

DRAMA DE LA KEMPTEN

La locul crimei: generalul fascist Heusinger și ministrul de război Strauss. Ofițerul american Ellis Gilleland, trimis ca... „observator“, s-a ferit de obiectivul fotografiilor.

În seara aceea de iunie, clopotele bisericilor din Kempten și din Rott am Inn, două mici localități din Germania occidentală, au bătut la o oră neobișnuită. La Kempten dangătul lor jeluia pieirea celor 15 recruți, înghițiți în zori de apele repezi ale râului Iller; la Rott am Inn clopotele vesteau... căsătoria domnului Franz-Josef Strauss, ministrul de război vest-german. Nunta de la conacul fabricantului de bere Zwicknagl a trebuit însă să fie amânată pentru câteva ore, timp în care Herr Strauss avea să se repeedă pînă la locul „accidentului“.

Acolo, pe malul sălbaticului Iller, mulțimea adunată urmărea cu înfrigurare operațiunile de salvare a ostașilor înecați. Reflectoarele instalate de o parte și de alta dezvăluiau ici-colo chipuri de oameni triști, de femei înlăcrimate. În orbita fasciolelor de lumină erau surprinse însă și alte figuri,

încruntate și vinovate. Persoanele oficiale se fereau de lumină; ministrul în straie de mire, ca și generalul hitlerist Heusinger, n-aveau motive să se simtă în largul lor, mai ales că în ochii tuturor se putea citi mînia acuzatoare.

„Marșul morții“, care s-a soldat cu drama de la Kempten, a dezvăluit unul din aspectele cele mai odioase ale creării Bundeswehr-ului: recrudescența militarismului prusac în varianta lui americano-vest-germană.

Metoda de „călire prin tortură“, aplicată în cazarmile americane, a provocat anul trecut tragedia din mlaștinile Carolinei de Sud (S. U. A.), unde au pierit — se știe — șase soldați americani. Aplicînd aceeași metodă, după principiul prusac și hitlerist „frecă-l pe recrute pînă iese untul din el“, comandamentul brigăzii 106 a regi-

mentului 19 de parașutiști al Bundeswehr-ului a minat la moarte, „în marș forțat“, pe recruții din Kempten. De altfel, după cum a mărturisit însuși comandantul batalionului aeropurtat din care făceau parte victimele, instrucția recruților s-a făcut după „mentalitatea americană“ și a fost dirijată de către o unitate americană de parașutiști.

Ceea ce s-a întîmplat pe Iller constituie o crimă premeditată a căpeteniilor militariste de la Washington și Bonn. O știu acum supraviețuitorii „marșului morții“, o știu părinții îndoliați ai tinerilor înecați, o știe poporul german.

Cercurile oficiale americane și vest-germane au fost alarmate nu atît de tragedia de la Kempten, cît de influența ei asupra stării de spirit a populației. Dîndu-și seama că nu poate mușamaliza „cazul“, guvernul de la Bonn s-a grăbit să organizeze niște „funeralii“... ad-hoc, cu o durată de o oră, după care, cu un cinism respingător, au fost expediate pe adresa familiilor celor pieriți, niște... coșciuge goale... În același timp, Herr Strauss a ținut să declare cu ipocrizie că el și întregul Bundeswehr „deplîng moartea celor 15 recruți“.

Cît de „profund mișcat“ era domnul ministru de război, reiese și din faptul că doar la cîteva ore

Au trecut doar cîteva ore de la moartea parașutiștilor. Reîntors la conac, Strauss, mirele-ministru (în dreapta), și-a recăpătat buna dispoziție. Martor și participant la ceremonia nupțială este și dl Adenauer (în mijloc). Fotografii pot immortaliza clipa istorică...

Karel Vlach și formația sa

Orchestra cehă de jazz a lui Karel Vlach nu este pentru noi o cunoștință nouă, deși o știm numai „din auzite”, adică din transmisiunile ei radiofonice. Curînd, foarte curînd, o vom putea asculta la noi acasă, pe estradele de concert ale sălilor și grădinilor bucureștene. Pînă atunci, corespondentul nostru din Praga, V. Straka, se grăbește să o prezinte cititorilor „Flacării” în imagini fotografice și în scurtul text de mai jos.

Imi spunea cîndva un confrate de breaslă din străinătate că, înainte de a ne cunoaște mai îndeaproape țara, cuvîntul Cehoslovacia îi sugera spontan patru noțiuni: motocicletele Jawa, berea de Pilsen, șunca de Praga și... orchestra lui Karel Vlach. Mă rog, mi s-a părut cam puțin, dar l-am înțeles. Și pentru că obiectul rîndurilor de mai jos îl formează orchestra lui Vlach, trebuie să recunosc în mod expres că, mai ales în cazul de față, are dreptate: muzica de jazz cehă este atașată definitiv numelui lui Karel Vlach.

Activînd pe lângă Teatrul de Satiră condus de cunoscutul actor Jan Werich (pe care l-ați văzut poate în filmele „Brutarul împăratului” și „Împăratul brutarului”), orchestra a imprimat peste 700 de discuri care se transmit la posturile de radio ale continentelor european, american și australian.

Să nu vă imaginați că aveți de-a face cu o orchestră spectaculoasă ca apariție. Fotografia de alături îi trădează de altfel fizionomia: numără cu totul 17 membri și, firește, respectivele instrumente, dintre care 4 trompete, 4 tromboane și 5 saxofoane. Ca nepecialist, îmi permit să citez aprecierea unei reviste engleze de specialitate, care recunoștea meritele orchestrei lui Vlach, mai ales în ce privește calitatea grupului de tromboane (atribuindu-i acestuia primul loc în comparație cu toate celelalte orchestre europene de jazz existente).

Nu este de mirare că cea mai logică aspirație — și cea mai frecventă, de altfel — a unui „jazz-ist” de la noi este de a cînta în această formație, aspirație ce se cere însă întotdeauna întărită prin studii complete în conservator și prin aptitudinile manifeste.

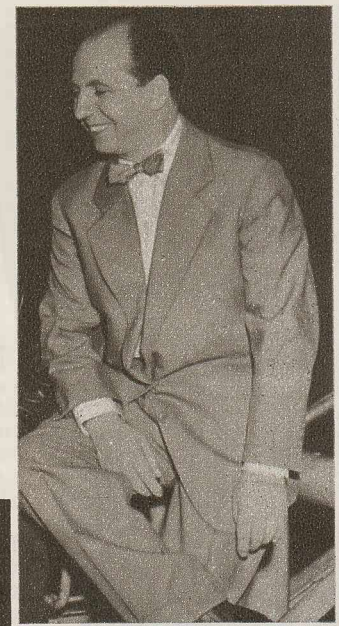
Karel Vlach este, precum ușor se poate presupune, sufletul acestei mici dar atât de personale orchestre. Cîntă de aproape 30 de ani, deși n-are la un loc mai mult de 44. Elev de liceu, a început să studieze vioara, a schimbat-o apoi („proastă alegere”, spuneau unii) cu clarinetul, iar apoi

(„dezastruos”, gîndeau alții) cu saxofonul, pentru ca — după o scurtă trecere printr-o formație de amatori, să-și înființeze în 1939 propria sa orchestră. Succesul a fost uriaș. Nimeni nu l-a mai condamnat pentru „trădarea” vioarei; de atunci au apărut mulți violoniști, mai mult sau mai puțin mediocri, dar nici un „jazz-ist” de valoare remarcabilă a lui Vlach.

Întrebarea vine firească: care a fost cheia succesului? Desigur, în primul rînd o desăvîrșită și plină de personalitate tehnică interpretativă. Dar mai ales alegerea repertoriului. Vlach a asigurat orchestrei sale o ținută superioară, de bun gust și rafinement artistic, evînd producțiile de calitate indoeuropeană, zgomotoase și amelo-dice, promovînd pe clasicii jazz-ului, pe Gershwin, pe Duke Ellington și, în primul rînd, promovînd pe compozitorii cehi. Lui Vlach trebuie să se recunoască meritul incontestabil de a fi descoperit și stimulat mulți compozitori de mare talent: ca, de pildă, Vlastimil Haba și Miloslav Duchac.

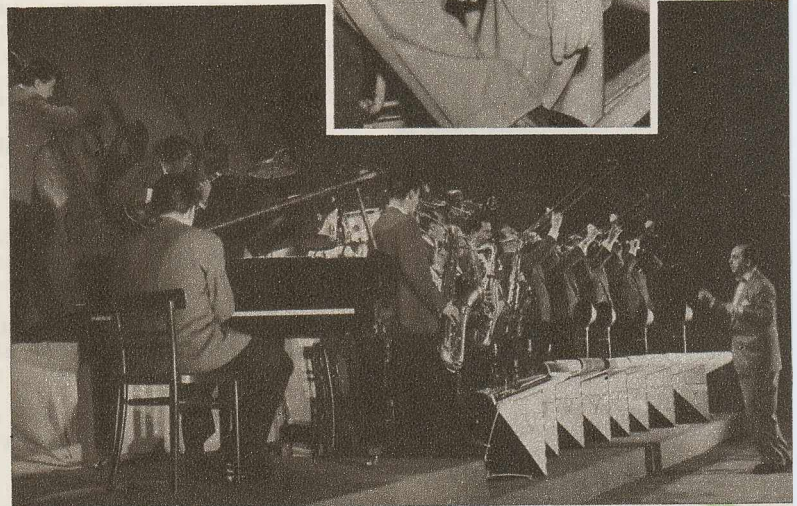
Sper că la sfîrșitul călătoriei orchestrei în țara dv., să se adauge la numărul celor ce cunosc și iubesc muzica interpretată de orchestra lui Karel Vlach și mulți dintre amatorii romîni de muzică de jazz. E dorința cea mai vie a membrilor formației, și-mi permit să o exprim în numele lor.

Vladimir STRAKA

Karel Vlach →

Orchestra lui Karel Vlach.

Trei dintre supraviețuitorii „marșului morții”.

de la reîntorcerea sa de la locul crimei, el și-a reluat ospățul nupțial, avînd ca oaspete, printre alți nuntași, pe însuși Adenauer.

Și în timp ce la conacul din Rott am Inn petrecerea guvernanzilor vest-germaniera în toi, doliul mamelor celor uciși la Kempten era împărțit solidar de întreaga populație indignată.

Clopotele din Rott am Inn n-au putut acoperi, cu dangătul lor festiv, glasul mînios al multîmilor. În clipa cînd Franz-Josef Strauss pleca în voiaj de nuntă cu proaspăta lui soție, Marianne, în fața cazărnilor Bundeswehr-ului manifestanții împotriva crimei de la Kempten înfipseaseră cruci de lemn cu inscripțiile: „15 morți acuza!”, „Să ne retragem din N.A.T.O.!”; „Jos militarismul!”, „Astăzi 15 morți, mâine milioane!”.

D. BABOIAN

KEMPTEN

Zile în șir, unități de salvare și scafandri au căutat zadarnic cadavrele tinerilor recruți, inecați în apele tuți ale riului Iller.

REINTOARCEA

inchideți-l degrabă. Vă recomand de asemenea să-i dați în fiecare zi cîte o porție zdravănă de bătaie. Comandantul se ridică, întinzîndu-i mina:

— Băiatul va rămîne la noi. Dumneata poți să pleci cu conștiința împăcată.

Fiecare colonie are un așa-numit „sfat al comandanților”. Alcătuit din elevi frunțași, sfatul judecă cazurile de indisciplină.

Unui vizitator neavizat, rămas cu imaginea fostelor case de corecție ale regimului trecut, intrarea în colonia de minori din Iași i-ar provoca o primă și puternică stupefacție.

În primul rînd zidul mic, neînsemnat, care împrejmuiește colonia, apoi lipsa totală a unor paznici și, în sfîrșit, zbenguiala liberă a copiilor prin curtea și grădina clădirii. Pe mine, însă, care cunoșteam toate acestea dinainte, n-a avut de ce să mă mire. Nu m-a mirat nici următoarea scenă, al cărei martor am fost scurt timp după venirea mea aci.

În timp ce mă aflam în biroul locotenentului-major Constantin Gheorghiu, comandantul coloniei, ușa s-a deschis, lăsînd să intre un om înalt, între două vîrste, care aducea, mai mult pe sus decît pe jos, un băiat de vreo 14 ani, ce se zbătea din răsputeri să scape din mîinile lui.

— Iată, tovarășe comandant, mi-am adus fiul pentru internare. E un copil rău, cu deprinderi urfite. Mi-a amărit viața și m-a umplut de rușine. M-am hotărît să vi-l încredințez dumneavoastră; m-am sfătuit cu vecinii, m-a îndemnat și miliția...

Comandantul tace, zîmbind. Privește cînd la părintele îndurerat,

care-și șterge acum ochii cu latul palmei, cînd la adolescentul de alături, care stă cu barba în piept, mușcîndu-și buzele.

— Ce zici, Sergiule?—vorbește în sfîrșit tovarășul Gheorghiu. Vrei să rămîi la noi? Nu cunosc motivele pentru care tatăl tău te-a adus aci. Știu însă un lucru: la noi băieții vin să învețe.

Ca și pînă acum, băiatul ține mereu privirea în pămînt. Cu coada ochiului observă în schimb cum comandantul se îndepărtează împreună cu tatăl său, înspre celălalt colț al camerei. O clipă—și tînărul, întorcîndu-se pe călcîie, iese din cameră, străbate ca un holid curtea, sare peste gardul de cărămidă și pe-aci ție drumul.

Un moment de odihnă al tinerilor. În umbra pomilor din grădina coloniei.

Și părintele pleacă. Fără altă vorbă, comandantul se așează la masă și începe să scrie ceva. Lîngă ușă, nemișcat, băiatul stă și-l privește. Minutele se scurg

Reportaj din coloniile de reeducare a delincvenților minori

de Ilarie MURGU

Disperat, tatăl său se repede pe urmele lui.

Privesc la comandant. E calm, liniștit, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Se așează la birou și, scoțîndu-și chipiul, începe a-și netezi cu palma tîmplele ninse. Mă întrebă:

— Nu crezi că ar trebui să mai vîrim puține lemne pe foc? E frig aci.

Absolut nimic despre cele întîmplate.

Peste o oră, transpirat, cu părul și hainele răvășite, părintele se întoarce, aducîndu-și de guler o-drasla.

— Nu mai pot, tovarășe locotenent major. Băiatul acesta mă va băga în mormînt. Luați-l și

unul după altul, într-o tăcere de mormînt. Într-un tîrziu, comandantul se ridică și, luîndu-l pe băiat de umăr, iese cu el în curte. Aci vorbește, în sfîrșit, pe un ton liniștit și grav:

— Să știi de la mine, Sergiule, că nu e nici o bravură ca cineva să fugă de la noi. După cum vezi și tu, zidul e scund. Îl pot sări și ratele. Paza e ca și cînd n-ar fi. Un biet moșneag la poartă. La noi băieții vin să învețe. Cine nu e în stare, sau nu vrea, poate pleca cînd dorește. Nu ținem pe nimeni cu forța, Sergiule. Pe nimeni!

Îl prinde de umeri, zîmbindu-i. — Mai vorbim noi. Acum ție foame sau poate ești oșosit. Dacă

Elevii fac în fiecare vară un contract: nimeni nu mănîncă din via școlii pînă nu începe culesul. Dar cum cei dinafara școlii nu sînt părți contractante, elevii instituie paza viei, cu schîmbul.

nu, poți să mergi la club. Avem șah, ping-pong, jocuri, de toate. Sau la bibliotecă, să citești. Măine după masă mergem cu toții la cinema. Câteva zile vei sta aci fără mare treabă. Să-ți cunoști colegii, să vezi ce învățăm noi aci.

Sergiu îl privește cu ochi uimiți. La orice, numai la asta nu se așteptase. Minutele de tăcere scurse în biroul comandantului i-au născut în imaginație zeci de perspective negre. Acum simte că i se dărimă în suflet un munte întreg. Vorbe blinde în loc de bătaie, libertate în loc de închisoare...

Intrăm în club. Capete multe, bălane și negre, ne întâmpină. — Vă prezint un nou coleg. Băieții rid și fac cerc în jurul lui. Îi privesc cu atenție. Sînt îmbrăcați în obișnuitele uniforme ale elevilor școlilor medii tehnice. Unii mai mari, alții mai mici, dar toți veseli, puși pe ghidușii, bucurîndu-se din plin de orele libere pe care și le petrec în club. Nimic care să-ți amintească că te afli totuși într-o colonie de delicvenți.

Părinți, „prieteni”, întâmplări nefericite

Înainte cu cîteva zile, vizitasem colonia de minore de la Roșu. Și atunci, ca și acum, de îndată ce m-am aflat în mijlocul lor, mi-a încolțit în minte aceeași inevitabilă întrebare: „ce anume a putut să aducă aceste făpturi senine într-o colonie de reeducare?” De un lucru se feresc în primul

rînd educatorii din colonie: de a pomeni vreodată minorului pricinile care l-au adus aci. Cu toate acestea, viața fiecăruia este cunoscută în amănunt și pentru fiecare în parte se alcătuiește un plan special de redresare morală. Liniștit, micul fost delicvent își duce viața în mijlocul colegilor săi, fără să observe de cele mai multe ori că un grup întreg de pedagogi îi urmăresc pas cu pas fiecare mișcare, îi cîntăresc de la o zi la alta toate laturile comportamentului și se trudește să afle noi și noi căi pentru îndreptarea sa. E ceea ce Makarenko numea: principiul acțiunilor paralele.

Să facem, la cîteva dintre ei, calea întoarsă, pe drumul care i-a adus aci.

Anton B., fiul unui funcționar din București. Pe vremea cînd avea opt ani, părinții săi se despart. Tatăl alcoolic, mama îmbolnăvită de nervi din pricina lui. Viața familiei era un iad. Anton rămîne cu mama, care intră lucrătoare într-o croitorie particulară. În timpul serviciului e lăsat în grija unor vecini. Treptat, băiatul devine neascultător. În clasa a treia rămîne de două ori repetent.

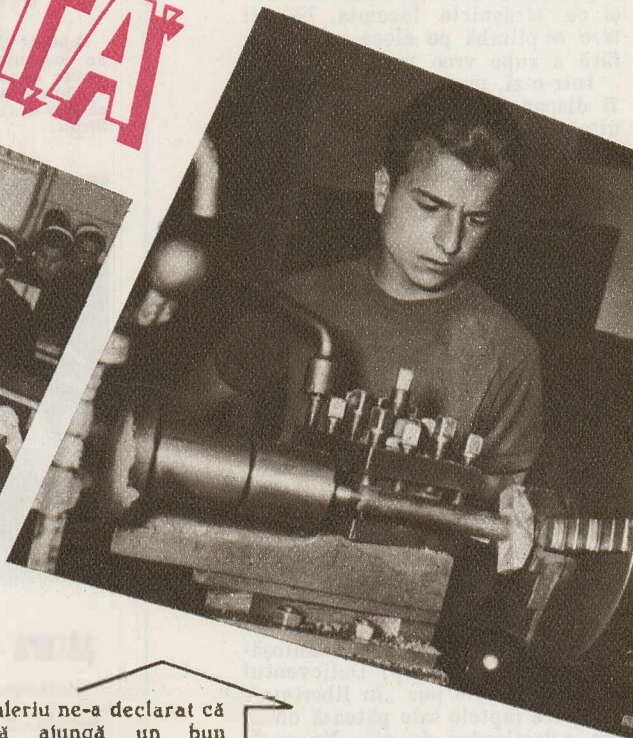
Toată vremea aproape și-o petrece în parcul Tei, în tovărășia unor „prieteni mai mari”. Învăță pe rînd să joace barbut, să fumeze și chiar să bea. La 11 ani Miliția îl prinde furînd dulciuri dintr-un magazin. În același an fuge subit de acasă și, peste o lună, Miliția îl prinde la Constanța, încercînd să vîndă un ceas furat de pe plajă. Nu pe bani, ci pe... smochine.

Alexandra R. Fiica unei muncitoare din București. Părinții săi divorțează pe vremea cînd Alexandra avea doar un an. Strivită de mizerie, mama cade în brațele prostituției. Mai tîrziu, cînd sub regimul nostru se creează condiții noi de viață și muncă, ea intră ca muncitoare la o fabrică. Nu este însă în stare să o rupă cu trecutul și continuă să ducă o viață ușuratică. Alexandra a împlinit vîrsta de 14 ani. Mama se simte din ce în ce mai stînjinită de fiica sa. O tratează neomenos, lăștînd-o flămîndă și brutalizînd-o pentru orice fleac, Copila fuge de acasă. Doarme prin sălile de așteptare ale Gării de Nord, în cotețele de păsări ale vecinilor, pe sub scările blocurilor. Într-un magazin e surprinsă furînd... bomboane (sărmanul copil!). Un ofițer de Miliție vrea s-o readucă mamei, dar copila îl imploră cu desperare: „Nu acasă! Nu o iubesc pe mama! Oriunde, dar nu acasă”.

Yvone M. Tînară „de familie” și singură la părinți. Cocoloșită și răsfățată de toată lumea. De mama, de tata, de bunica, de „frăulein”. La școală, leneșă; acasă, obraznică. La 13 ani cade sub influența unor prietene mai mari. E prezentată mai multor „domni bine”. Într-o noapte fură de pe noptiera unuia dintre ei un bibelou

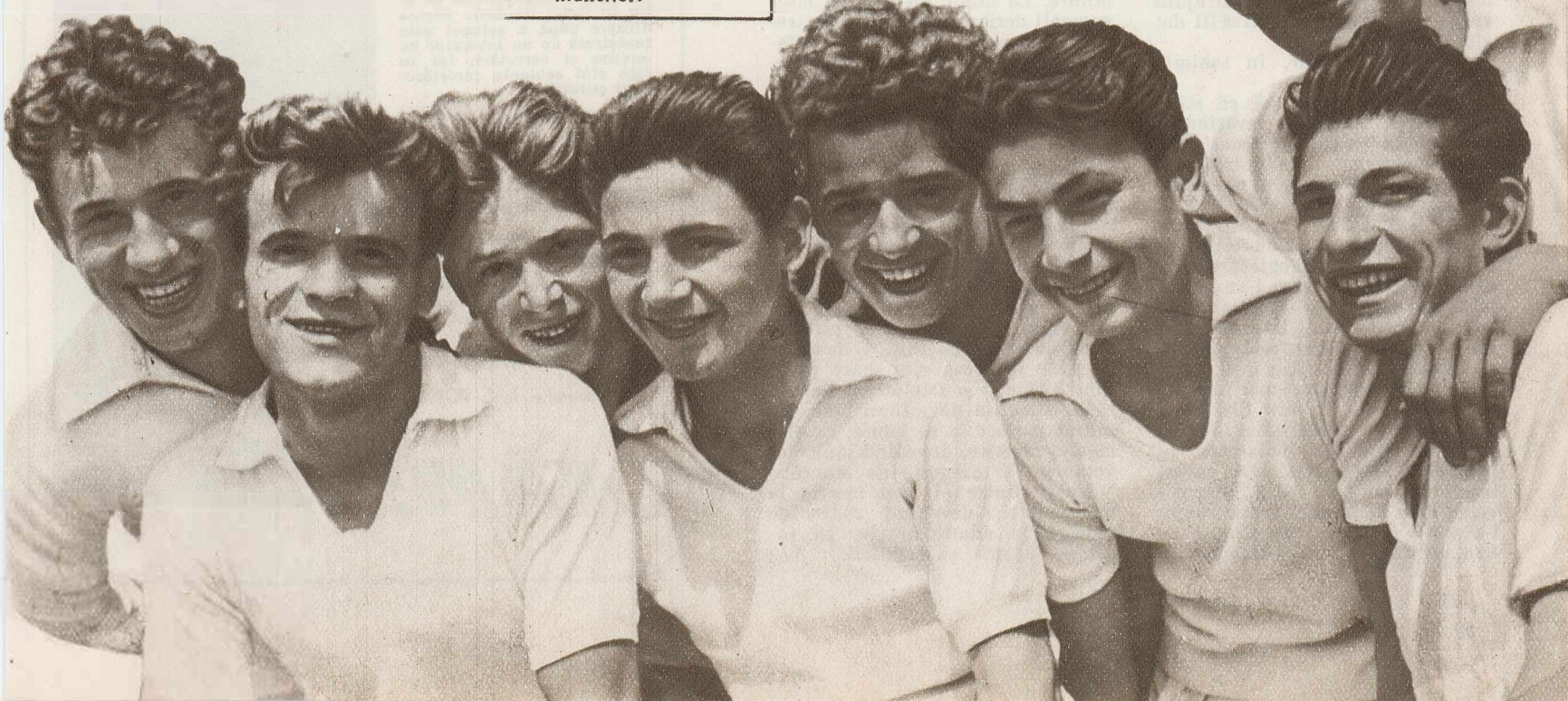
Îți pot aminti vreo clipă figurile acestor tîneri sportivi că te afli într-o colonie de delicvenți?

LA VIATA

O mare parte dintre eleve învăță croitoria. Multe întreprinderi solicită de pe acum angajarea viitoarelor absolvente.

Tînarul Valeriu ne-a declarat că dorește să ajungă un bun muncitor.

de mare preț. E reclamată și tribunalul decide internarea ei în colonie.

Un tablou incomplet, cu toate acestea valabil pentru cea mai mare parte a copiilor internați în coloniile de minori.

Se pot admite, în mare, două categorii de delinvenți. Pentru cei din prima, vagabondajul, furtul, prostituția sînt consecințele lipsei de căldură familiară, neglijenței și brutalității părinților, care, la rîndul lor, sînt cauzate, de cele mai multe ori, de proastele relații conjugale ale părinților. În cea de-a doua, minorul cade în delinvență din pricina răsfățului și leneviei cu care l-au obișnuit părinții. Infracțiunea apare aci ca un joc interzis, plin de senzații, în stare să-i înfrîngă splinul său timpuriu.

În fosta Romînie burgheză cauzele care împingeau copilul spre acțiuni necinstite erau, la rîndul lor, consecința directă a structurii sociale de atunci. Structura socială care determina și șomajul, și mizeria crescîndă a oamenilor muncii, și nesiguranta continuă care creează instabilitate și lipsă de perspectivă în cămin. Dar azi cauzele se opresc într-adevăr numai la familia delicventului. Părinții nu mai pot avea nici o scuză, o dată ce statul le asigură toate posibilitățile pentru a-și crea o viață omenească și statornică.

Pedagogi, elevi, părinți

În discuția cu tînărul Sergiu, comandantul coloniei din Iași a pomenit cuvintele: „școală, club, sală de ping-pong, bibliotecă, ieșire în colectiv la cinema”. Vom adăuga și altele: echipe sportive, echipe artistice, concedii petrecute în taberele de odihnă de la munte și mare, premii, cîștiguri personale, vacanță școlară etc.

Nici un fel de deosebire între această colonie și o obișnuită școală tehnică! Aceeași uniformă, același tratament. Se învață metalurgie, stenodactilografie (fete), legumicultură etc. plus obișnuitele cursuri teoretice.

Nu constrîngeri, nu pedepse, nu identificarea delicventului minor cu cel major — ci dimpotrivă: asigurarea unor condiții materiale optime, care să răspundă tuturor cerințelor rămase nesatisfăcute în traiul său de acasă (mîncare, îmbrăcăminte, distracție). Toate acestea la un loc au făcut ca pedeapsa cea mai mare pentru delicventul ajuns aci să fie amenințarea: ai să fii dat afară din colonie!

De necrezut, dar, în schimb, adevărat!

Ceea ce nu înseamnă că stînd aci liniștit, mîncînd, învățînd și distrîndu-se, copilul se transformă în mod automat. E adevărat, cea mai mare parte dintre ei se trezesc că au devenit oameni de treabă, fără să fi simțit cum, trei ani înșir, proastele deprinderi le-au fost smulse pas cu pas de pedagogii care le-au urmărit fiecare mișcare, i-au îndrumat pe nesimțite — tocmai cînd bănuiau mai puțin. Iată în acest sens un fapt semnificativ, văzut de mine în colonia din Iași.

După doi ani petrecuți în colonie, elevul N. T. din Slatina a fost învoit să plece acasă în vacanța de iarnă. La întoarcere comandantul l-a rugat să-i povestească cîte ceva de acasă. Și a povestit cum la început toată lumea l-a privit cu neîncredere, apoi cu bun voință și, în cele din urmă, cu

dragoste deplină. Chiar și tatăl său, spune băiatul, l-a sărutat la plecare.

Istorisind acestea, N. T. se oprește înecat de lacrimi. Povestind, și-a reamintit din nou scenele petrecute. În sufletele deschise, senine, ale părinților săi el și-a văzut oglindit, pentru prima dată, noul său chip. Pentru prima dată și-a măsurat și și-a pipăit propriul suflet.

E, desigur, foarte greu să faci o prezentare sistematică a metodelor de educație aplicate. Fiecare minor constituie o problemă aparte și pentru fiecare pedagogul trebuie să imagineze, o dată cu faptul ivit, soluția cea mai nimerită. Găsec cu toate acestea interesant să reproduc cîteva asemenea soluții, pe care educatorii le-au folosit în scopul călirii voinței copilului și stimulării sentimentului său de cinste și devotament.

În curtea coloniei din Iași se află o alee cu vișini. Ei, bine, ce poate fi mai tentant pentru un copil, decît vișinele coapte? În fiecare primăvară elevii se adună și semnează, la propunerea comandantului, un... contract: nimeni nu va minca o singură vișină, pînă nu va începe culesul. Și angajamentul se păstrează cu sfințenie. Înfrînduși cu strășnicie lăcomia, băieții trec, se plimbă pe aleea cu vișini, fără a rupe vreo poamnă.

Într-o zi, profesorului de romîni îi dispar de pe catedră mînușile uitate. Tovarșul Gheorghiu anunță acest lucru colectivului de elevi, cu un glas plin de amărăciune. Băieții primesc vestea ca pe un trăsnet.

— Trebuie să le aflăm! — strigă deodată cu toții.

Și, peste o oră, un grup victorios intră în biroul comandantului. Mînușile se aflau ascunse în coșul sobei.

— Dar făptașul? — întreabă comandantul, regizînd, cu talent și scop precis, aceeași mină îndurerată.

Tinerii pleacă din nou. Unul dintre ei își amintește că l-a zărit azi dimineață pe colegul S. cu brațul murdar de cenușă pînă la cot. Băieții îl iau la întrebări și descoperă în el făptașul. Este dus pe sus la comandant.

— Să fie dat afară! — cer ei cu hotărîre.

Ce situație nostimă și înduioșătoare în același timp! Delicventul e propus să fie pus „în libertate”, deoarece faptele sale pătează onoarea colectivului de aci. Nu e de mirare. La nimic nu țin mai mult oamenii doritori să-și îndrepte trecutul întunecat, decît la a înfățișa, în fiecare clipă, celor din jur, cîntea, integritatea și devotamentul lor.

Asemenea istorioare am mai auzit o multime. De la elevi, de la profesori și, în special, de la eminentul și valorosul pedagog al coloniei din Iași, locotenent-major Constantin Gheorghiu. Am rîs și m-am înduioșat pînă la lacrimi, ascultîndu-le o zi întregă.

Anumite considerente de ordin moral, ușor de înțeles, ne împiedică să vorbim despre cei care au absolvit asemenea școli. E de ajuns să știm atît: cea mai mare parte dintre băieții și fetele care au părăsit coloniile de minori s-au încadrat perfect în societate, ca elemente, cinstite, dovedind mult devotament și dragoste de muncă.

Mulți dintre ei s-au înscris la universități, devenind cadre de valoare în administrație, pe tărîmul culturii și tehnicii.

NOTĂM!

IA NAȘTERE UN ANSAMBLU

Imaginați-vă că e vară. Vă aflați pe o cîmpie înverzită, dorind să prindeți un fluture. Săriți, dar degaba. Fluturile v-a scăpat. Alergați după ei. Nu-i ușor. În sfîrșit: ați pus mina pe el. Iată sceneta pe care a trebuit să o interpreteze, printre altele, tînăra Szekelyhidî Eva, lucrătoare la cooperativa de producție meșteșugărească „Carpați” din Tg. Mureș, la concursul în care au fost selecționați cei peste o sută de membri ai Ansamblului de cîntece și dansuri al Regiunii Autonome Maghiare.

Examenul a fost trecut. De acum, în timpul liber, după orele de producție, tînăra muncitoare va avea o nouă îndelaltă.

Correspondență de Ștefan IZSÁK
Fotografie de Meiszter PINKÁSZ

S-A CONSTRUIT UN CARTIER NOU

Ajutați de stat prin acordarea de împrumuturi pentru construcții de locuințe proprii, numeroși cefești de la atelierele Palas-Constanța și-au construit case noi.

Aproape toate locuințele sînt în prezent gata. Ele formează un nou cartier al Constanței, care a căpătat denumirea de cartierul Filimon Sirbu.

Fotografie de Gh. CIOROBEA

MUNCITORII SPRIJINĂ POLITEHNIZAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Elevii școlii mixte nr.11 din Ploești au primit în dar, din partea muncitorilor întreprinderii I.S.A.R., instrumente și aparate pe care le vor folosi în practica din timpul vacanței, precum și unelte agricole cu care își vor îngriji grădina școlii.

În fotografie: directorul-adjunct al întreprinderii I.S.A.R. explicînd elevilor funcționarea unui mic dinam, una din piesele oferite în dar.

Fotografie de I. VERMONT
Ploești

ȘALUPA — LABORATOR

Atelierele navale din Galați au executat o comandă specială. E vorba de o șalupă cu motor care va fi folosită în cercetările științifice ce se fac în Delta Dunării. Partea dinspre pupă a șalupii este înzestrată cu un laborator de analize și cercetări, iar în față sînt cabinetele cercetătorilor științifici.

Fotografie de Gh. BERCOV

MEȘTERI ÎN CERAMICĂ

Sute de figurine, bibelouri, obiecte mici de artă, toate realizate din ceramică, lucrări de adevărată măiestrie, ies din mîinile îndemnatice ale lucrătorilor-artiști din Vadul Crișului.

În fotografie: Elisabeta Hașag lucrînd la finisarea unor figurine.

Fotografie de E. POPPER

金字塔的停境
一九五六年六月五日画于埃及

SI-LU

Piramide în amurg.

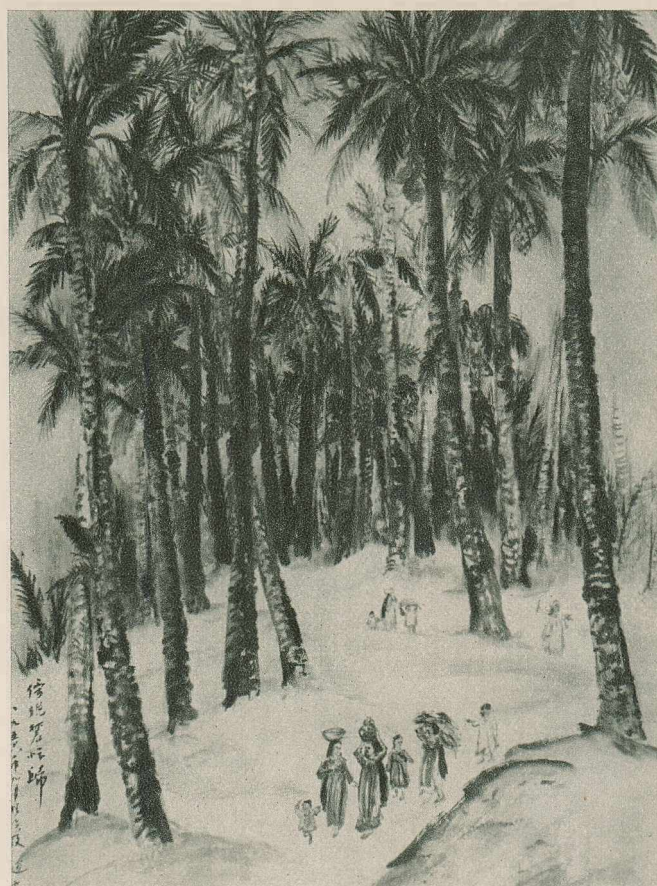
EGIPTUL

văzut de pictori chinezi

Nu s-ar putea spune că pictorii Si-Lu și Ciau Wang-Yun, oaspeți timp de câteva luni ai Egiptului, au inclus în lucrările lor majestatea hieratică a peisajului de pe țărmul piramidelor; mai curînd au surprins în acele locuri motive pentru un desen transparent cu contur de filigran, specific artei chineze. Astfel interpretată, imaginea Egiptului capătă rezonanța nu lipsită de farmec a unei limbi vorbite cu accent străin.

Se pare că lumina care scaldă malurile Nilului i-a cucerit pe oaspeții veniți de pe meleagurile lui Hoangho. Ei au găsit în natura Egiptului, pe încinsele lui nisipuri și în paradisiaca răcoare a umbrei de palmieri, acel calm și acea intensitate a culorii care fac ca siluetele să se profileze ca decupate pe cer, pe sol, pe pereții gigantici ai piramidelor. Tușul laviului capătă calde rezonanțe în gama de alb-negru, în mîinile lui Si-Lu, amator de poezie spectaculoasă ca aceea a „Piramidelor în amurg” sau a stîncii bătută de val din „De veghe”; Wang-yun, virtuos desenator, sensibil mai ales la ritmul liniilor, la împerecherea decorativă de forme, caligrafiază fine și vibrante siluete din care se încheagă imaginea unei făcute poezii a gesturilor (evidentă în „Întoarcerea de la cîmp” sau „Arabi”).

A. A.

CIU WANG-YUN

Întoarcerea de la cîmp

De veghe
SILU

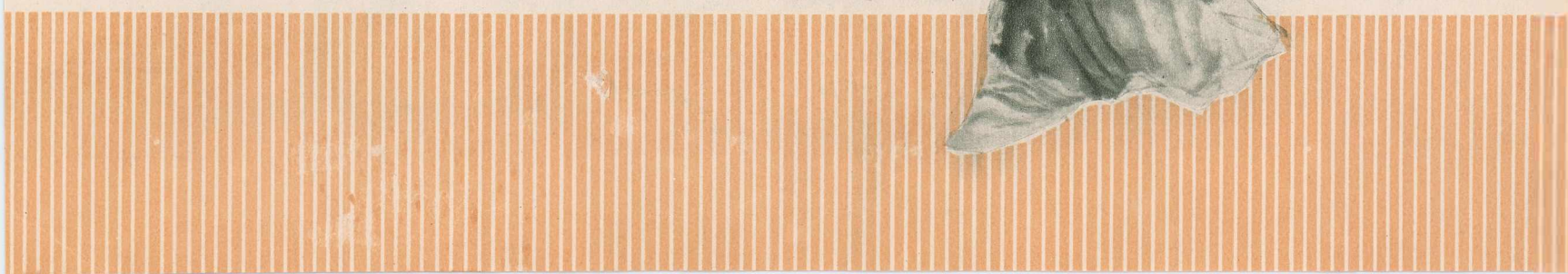
阿拉伯人
一九三九年九月
趙雲畫

WANG-YUN

Arabi

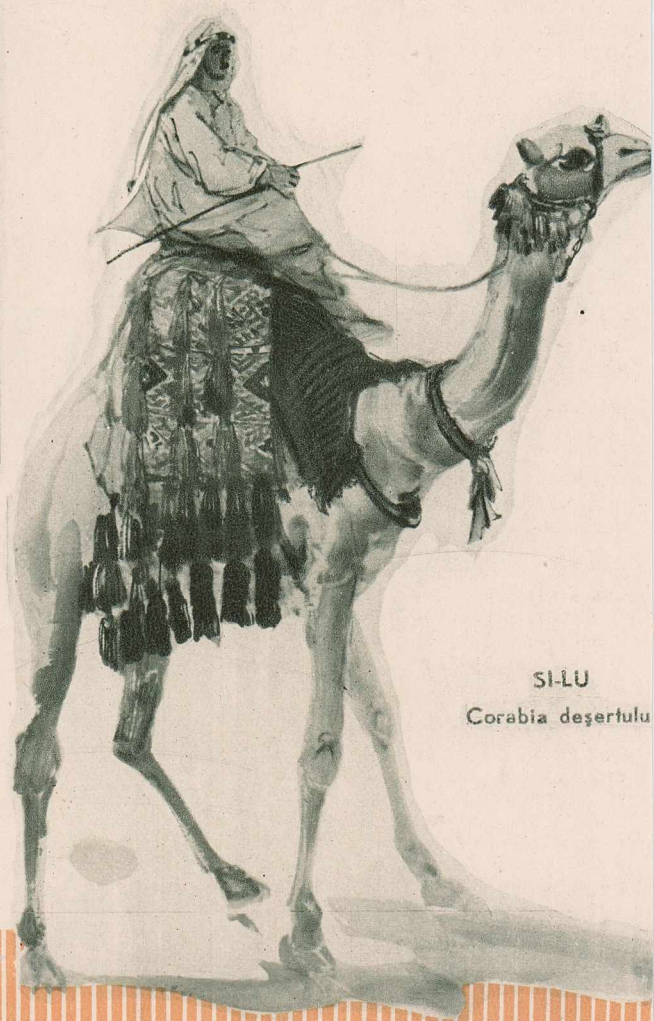
SILU
Mamă și fiu

SI-LU

Sub un copac

SI-LU
Corabia deșertului

În tren

de ASZTALOS István

Ilustrație de N. POPESCU

Someșeanul fumea în gară, gata de drum. Fusese zi de târg și compartimentele se umpleau încet de țărani care veneau de la târg. Urcau cu desagi, cu clondire, în vagoanele care miroseau a fum, se trăgeau de-a lungul culoarelor și își așezau boccelele, cu zornăieli și zdrăngăneli, în portbagaje. Bărbații aprindeau numaidecît cîte o țigară, iar femeile se așezau bine pe bănci, ca să ocupe cîte două locuri.

Într-unul din compartimente erau cinci. Bărbați greoi, cu straie ponosite, nebărbierți. Afară soarele de primăvară strălucea cald de tot, pătrundea pe fereastra largă și dădea un aer prietenos compartimentului care altfel era plin de praf și duhnea.

Țăranii însă ședeau ursuzi pe locurile lor și clipeau îngrijorați din ochi spre cei care umblau pe coridor, nu cumva să mai intre cineva, iar ei să fie nevoiți să se înghesuie mai tare. Dar a mai intrat. În compartiment a pătruns un țaran de vreo cincizeci de ani, cu o mustață mare, bălaie. Un om cu fața brăzdată, dar încă rumen și oacheș.

Sînt unii care duc cu ei, pe oriunde îi poartă pașii, bucuria de a trăi. În jurul lor plutește numai voie bună, prin ei viața se înseninează. Așa era și omul acesta. Intră, salută cu glas tare și se așază la fereastră. Dar se ridică repede și coboară geamul.

— Bate soarele ăsta... — zise el voios. Țăranii își întinseră grumajii, cum fac găinile cînd simt vreo primejdie.

Pe coridor se oprise o țarancă în vîrstă, cu niște clondire. Se uită cu pizmă cîți au apucat să se așeze în compartiment; ar fi pornit mai departe, dar omul cu mustața bălaie îi făcu semn.

— Mai este loc... Uite, aci, lîngă mine, să mai întineresc.

Femeia intră, își cocoță clondirele, bocceaua, apoi se așază, stringindu-se în sine fără o vorbă. Însă omul cu mustața bălaie nu-i dădu răgaz să șadă mută:

— Așa cum ședem noi doi acuma, ai zice că ne-am sfădit — spuse el rizînd.

Dar femeia nu rîse. Era ea, nu-i vorbă, femeie durdulie, cu ochi mari, negri, dar fața îi era stafidită și de un galben bolnăvicios. Glasul, aspru:

— Nu-s obligată să stau de vorbă.

Omul tresări ușor.

— Știu și eu că nu ești obligată, dar vezi că așa-i obiceiul. Nu putem șede ca niște momii — spuse el.

Apoi se întoarse de la ea și începu să le vorbească celorlalți.

— Aș fi vrut o văcuță bună... M-am uitat să văd la ce preț ar fi... Am să-mi cumpăr una chiar săptămîna viitoare...

Nimeni nu-i răspunse.

Scoase un pachet de țigări, aprinse una, apoi întinse pachetul spre cel care îi ședea în față.

— Aprinde — îl îmbie el.

Omul scormoni foarte grăbit cu degetele lui noduroase și scoase o țigară. Iar ceilalți începură să se foiască. Un om tare nebărbierit își drese glasul:

— Chmm... D-apoi, o văcuță bună ti bună — rosti el și clipi din ochi spre pachetul de țigări.

Cel cu mustața bălaie prinse de veste și-l îmbie și pe el; apoi mai îmbie doi oameni.

Tot compartimentul fuma. Și veni vorba despre semănături.

— Noi am pus punct — rosti omul cu mustața bălaie. E boronit, neted ca-n palmă... Și as' toamnă la noi toate au fost gata mai degrabă decît oriunde...

„La noi” — omul spunea mereu numai ce-a fost și ce e „la noi”. Cu încetul ceilalți se dumiriră de ce vorbește așa. Atunci se uitară la el și mai și. Îi priviră cizmele cînd și le repezi înainte cu o mișcare sigură de sine, cioarecii curați, cîtuși de puțin roși, sumanul albastru-închis. Avea și un șal la gît, un șal cenușiu, iar căciula de miel era și ea nouă, cu lîna lucioasă și măruntă. Dar mai strălucită decît toate îi era vioșia. Vorbea tare, hotărît, ca omul care nu are nimic de tăinuit.

— ...Ba avem și vaci care dau pînă la douăzeci și patru de litri pe zi... Ceas, nu alta: opt litri la un muls... Li se dă borhot, bine-înțeles...

Mai tîrziu îi întrebă:

— Sînteți din Cața, nu?... Am fost prin Cața. Eu sîm din Ghej, dar am ajuns apoi în Bărăi. M-am însurat acolo. În Ghej nu mai am pe nimeni. Cel mult drăguța părăsită — rîse scurt. Frumușică drăguța am avut eu acolo. Lackó Annuș... Avea niște ochi întunecați, ca noaptea...

Femeia de lîngă el, care pînă acum șezuse ghemuită, se mișcă și se uită la omul cu mustața bălaie. Și deveni tot mai agitată. Fu cît pe ce să vorbească, dar apoi strînse și mai tare din buze și rămase mută. Trăgea însă într-una cu coada ochiului la omul ăsta. Se uita la el cît era de puternic, cît părea de cu dare de mîină și mai ales ce voios era. Cu încetul, o cuprinse amărăciunea de-a binelea. Se mai luptă o vreme cu sine însăși și pînă la urmă, buzele îi tresăriră, iar din gură îi scăpă întrebarea:

— Și de ce ai părăsit-o?

Glasul îi era agresiv și tăios.

Omul, care vorbea acum de altceva, o privi surprins.

— Ce?

— Fata ceea din Ghej.

— Fata din Ghej? — dădu din umeri. Nu ne potriveam. Ea era alt fel, eu alt fel...

Privea, căzut pe gînduri, înaintea lui.

— ... Nu știa să trăiască. Îi părea rău de orice, pentru oricine. Chiar și pentru ea însăși... „În ladă trebuie să îndeși, nu în burtă” — zicea ea. Cică o să mă învețe ea și pe mine să agonisesc... Cînd o cătai, tot asta turuia.

Ridică brusc capul.

— Odată, la joc, am cerut un litru de vin pentru ortaci. M-a ocărit că-s mîină spartă și cite toate... Stai tu, fată hăi, m-am cugetat eu, că n-am poftă să postesc toată viața!... Am părăsit-o.

— De asta?

— De asta! M-am dus să slugăresc în Bărăi. O vreme se lăsă tăcere; femeia tăcea, omul căzuse și el pe gînduri. După un răstimp, se întoarse către ea:

— Te pomenesti că și dumneata ești din Ghej. Femeia stătu pe gînduri, făcîndu-și de lucru la basma, apoi se întoarse brusc cu fața spre el.

— D-apoi nu mă mai cunoști? — întrebă ea provocătoare.

Omul îi privi fața scormonit, apoi clătină încet din cap.

— Nu!

De agitată ce era, femeii îi zvicneau iar buzele. Își dezlegă brusc năframa.

— Nici așa?

Omul clătină doar din cap și de data asta.

— Nu! Nici așa.

Femeia roși de rușine. Spuse cu amărăciune:

— Sînt Annuș... Lackó Anna.

La asta omul nu mai putu decît să îngăime:

— Annuș!... Lackó Annuș?!... Ei, să știi că te-ai schimbat, nu glumă!

De rușine și de pizmă, ei i se preschimbă glasul.

— Ai îmbătrînit și'mneata, fii pe pace, Văd că nici nu mai vezi cu ochii.

Omul o măsură cu băgare de seamă.

— Ei, dar tu!... — spuse.

Apoi iar îl cuprinse vioșia:

— Dar văd că și tu ai agonisit mai curînd în burtă decît în ladă. Nu-i vorbă, la vîrsta asta și maică-ta era grasă, deși a trăit doar cu zeamă lungă. Știi ce bujor de fată a fost Annuș asta? — se întoarse el spre ceilalți. Ia te uită!... — și clătinînd din cap, se minună cît de mult s-a mai îngărășat Annuș.

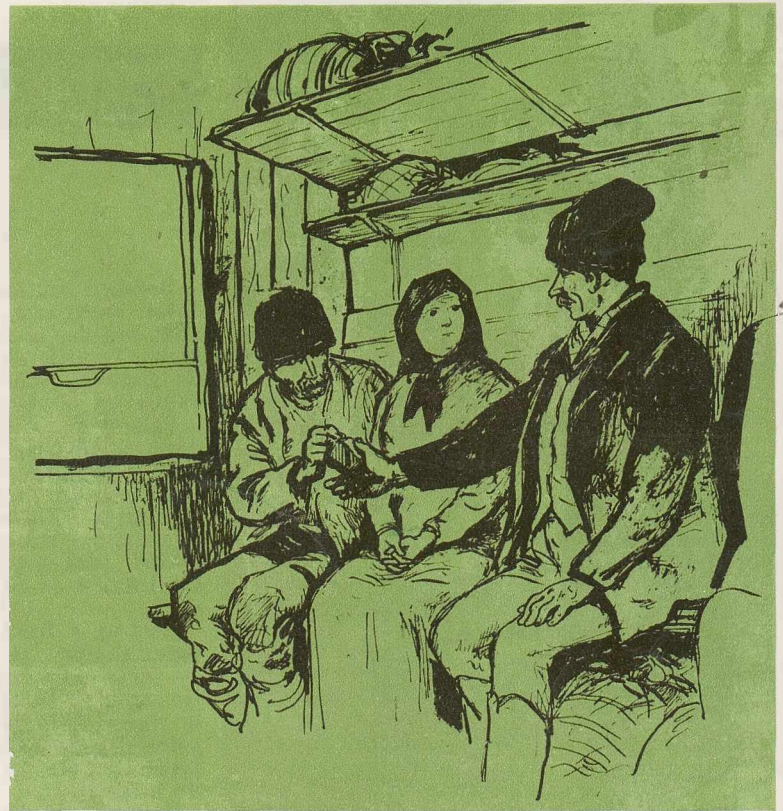
— Aud că te-ai măritat cu Boros Beri și n-ai avut copii...

— Nu mi-a dat Dumnezeu — roși iar femeia.

— Ți-a fost slab vecinul — rîse omul...

Pe culoar trecea unul cu bomboane. Omul cu mustața bălaie îi făcu semn să intre și cumpără niște bomboane învelite în celofan. Erau zece boabe, zece boabe mari.

Femeia se uita la el cum își scoate portmoneul și plătește bomboanele. În portmoneu era un teanc zdravăn de bani. Îi năpădi atîta

amărăciune în inimă, încît buzele i se subțiară și mai mult. Omul desfăcu bomboanele și o îmbie:

— Ia, Annuș, să-ți mai îndulcești viața.

Și femeia luă, vezi bine, repede, cu năduf. Măcar atîta să fie al ei de la omul ăsta... Băgă bomboana în gură numaidecît, apoi îl privi îngrozită cum îmbie, rînd pe rînd, tot compartimentul.

Un țaran mai tînăr se gîndea să cumpere și el niște bomboane ca astea, pentru fetița lui; acum, însă, își mută gîndul: ăstia s-ar aștepta să-i îmbie și el. Preferă deci să ascundă pe furis bomboana primită.

Omului cu mustața bălaie îi mai rămăseseră patru bomboane. Una o băgă în gură, iar trei le împachetă la loc în celofan și le păstră în mîină. Femeia îl privi, îl privi și se făcu ca fiera la față.

TE VĂD!... TE VĂD!...

Fotografii de A. MIHAILOPOL și S. ȘTEFĂNESCU

Înghetata este intr-adevăr populară însă „metoda” de aruncat ambalajul nu trebuie... popularizată.

„Omul care aduce ploaie” (str. Maria Rosetti 36—etaji).

„Poftiți în vagoane”, sau „Poftiți pe vagoane”?

Din sacii rupți se scurge sarea... Sare, pe toate drumurile, prin toate gangurile oferă T. A. P. L. — Mediaș.

— Văd că ești tot așa ca atunci... Împarte-le pe toate — spuse ea încet, să n-o audă ceilalți. Omul se posomorî, apoi dădu din umeri.

— Iar tu, văd că numai pe dinafară te-ai schimbat. Bietul bărbatu-tău, dacă nu i-oi fi venit de hac pînă acuma, nici zile multe n-are...

Femeia îl privi cu pizmă.

— Dumitale ți-e ușor.

— Da. Cînd mi-e greu, pun jos.

Se infurie pe neașteptate:

— Tot cu asta-mi veniți: că mie mi-e ușor. Și tot cu asta mi-ați venit mereu... De ce mi-ar fi fost mai ușor mie? Că doar am ostenit și eu întocmai ca voi. Mi s-au chircit degetele de atîta muncă.

Își ridică mîinile grele, cu vinele umflate, și le privi.

— Fii pe pace, că au muncit și astea cît ale altora! — spuse.

Fără voia lor, ceilalți își priviră și ei cu toții palmele bătucite și degetele chircite. Glasul omului cu mustața bălaie deveni iar voios și cam bățos:

— Acum mi-e ușor, nimic de zis. Dar și vouă vă poate fi la fel... Avem o bunățate de colectivă, cea mai de frunte din raion. Pămînturile cele mai bune. Trei sute de hectare...

Femeia se făcu cenușie la față.

— Acolo-s numai pîrlitii...

Omul se zborși.

— De teapa mea, nu?... Ai fi vrut tu un pîrlit ca mine!...

De data asta femeia mușcă, aidoma unui șarpe:

— ...Care fac numai risipă. Risipesc tot...

La vorba asta omul se liniști.

— Avem patruzeci de perechi de boi, Annuș... Douăzeci de vaci cu lapte...

— N-o să mai aveți... La nimic nu vă pricepeți!...

— ... o sută douăzeci de scoafe de rasă. Acum un an n-aveam încă nici una. Fă socoteala cîți purcei o să avem la toamnă...

— Lăsați plugurile afară pe cîmp, în ploaie... Porumbul nu e cules nici în noiembrie...

— La noi nu se pomenește asemenea lucru. Cînd cu împărțeala, am dus acasă, eu și cu ceilalți trei ai mei, douăzeci și opt de măji de griu, Annuș... Acuma îmi cumpăr o vacă...

La asta femeia nu mai fu în stare să răspundă. Douăzeci și opt de chintale de griu într-un an!... Îl privi cu ură pe omul ăsta atît de liniștit, care, cînd ea era fată, o părăsise ca pe nimic, omul a cărui viață, gîndea ea, fusese întotdeauna atît de ușoară și nu fusese atît de zbuciumată ca a ei.

Acum stătea doar cu buzele strînse, mută. Și ceilalți tăceau. Unul își plimbă ochii pe sumanul de pînură ponosit și se mohorî foarte.

„Douăzeci și opt de măji de griu, asta-i grozav de mult!” — gîndi el. Își aminti că ei sînt cinci care știu să muncească. „Asta cîte măji ar putea să fie?” Gîndul îl făcu să pălească.

Pe ușă își vîrî atunci capul un flăcău.

— De cînd te caut, badé Andráș. Vino dincolo, la noi, că mai este loc — spuse el.

Omul cu mustața bălaie se ridică.

— Sîntem împreună — le explică el ăstora. Din ușă se mai întoarse o dată.

— Da' să nu te superi pe mine — îi spuse el femeii. Bine că ne-am mai întîlnit. Ține!

— și fi întinse cele trei bomboane înfășurate în celofan.

Privirile femeii se întunecară și mai mult; mîna-i tresări, să-l pleznească peste ochi, nu alta; dar pînă la urmă tot le luă, ascunzîndu-și unghiile. Trenul pornise de mult, iar ea ședea, ședea pe locul ei, cu buzele strînse și stringea în pumn bomboanele înfășurate în celofan.

În romînește de Ion URCAN

ÎNTR-O CAMERĂ LA SOVATA

de Maria ARSENE

Bocancii au fost croiți din toval. Toval gros, ca să îndure anii, zăpada, băltoacele, nădușeala. Tocurile sînt ruinate pe de margini, unul fiind direct vădov de placheu.

Pălăria a fost cîndva verde. Apoi vîntoasele, vîrsările de apă și boabele înghețate de mazărice din praguri de iarnă i-au șters culoarea, au lășit-o, i-au umflat postava groasă și ieftină, pînă și-a înstrăinat cu totul forma, de i-a plesnit panglica.

Cufărul e lipsit complet de personalitate și identitate. O ladă dreptunghiulară, de tip cazon, cu fețele prost geluite la rindea, brîu subțire de fier petrecut peste mijloc. Belciugul prinde de nas un lacăt mare, de magazie.

Cufărul este al lui Petrică. Bocancii sînt tot ai lui. Și pălăria.

Horvath Iuliana, îngrijitoarea vilei din Sovata, mă înformează:

— ... Înainte vreme vila o stăpînea... Oaspeții de sezon erau... (Înțelegem ușor, și fără nume, cine stăpînea și folosea vila).

Kafay Geza, directorul stațiunii (care este de altminteri și un strașnic gospodar), actualizează:

— ... astăzi găzduim în vilă miniștri, delegații străine și, bineînțeles, fruntași în producție...

Îl văd pe Petrică încălțat în

bocanci de uriaș, cu pălăria pleostită în cap și lăsată pe frunte. Petrică Constantin, lucrător de linie la C. F. R., pe traseul Slatina — Piatra Olt.

Plouă... Ninge... Bate vîntul... Viscoleşte... Arde soarele...

Petrică scoate traversele putrede și le înlocuiește cu altele sănătoase. Controlează și schimbă cramioanele, întărește trifoarele, strînge buloanele, verifică eclisele. Bocancii i se-nfundă în noroiul de pe marginea rambuleului; scrișnesc sub colțurile de cremene ale balastului. Postava pălăriei suge ca un burete picăturile de ploaie ce cad în ropot. Iar la o asemenea muncă nu poți să umbli nici cu pantofi fini, nici cu pălării de fetru moale.

Acceleratul zboară cu 120 kilometri pe oră peste panglicile de oțel date în seama lui Petrică cel cu bocancii de zece ocale și pălăria ca ogăină speriată în cap.

★

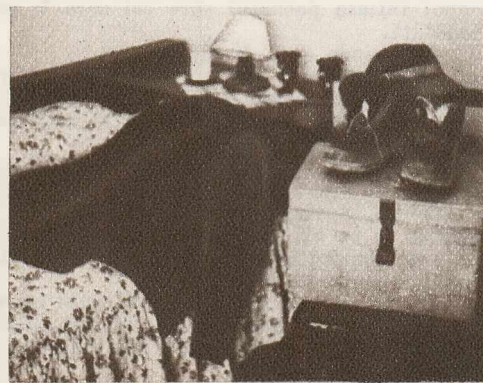
Bocancii, pălăria și cufărul au fost găzduite pentru 21 de zile într-o cameră cu parchet pe jos, covor persan, pat elegant cu polog, somieră pe arcuți și saltea de lînă, radio, terasă însoțită, fotoliu, șezlong și mă-

suță de scris. În camera de la etaj a vilei numărul cinci. Cea mai luxoasă din Sovata.

Buletinul de identitate al chiriașului sezonier poartă o suită de ștampile în stricta erarhie a anilor. A anilor noștri: Slănic... Eforie... Vasile Roaită... Găvora... Sovata. Mai există și un pașaport care destăinuie că acum doi ani proprietarul și-a petrecut concediul la Balaton (Ungaria).

Iar șifonierul cu oglindă păstrează un costum de camgarn, o pereche de pantofi de antilopă, patru cămăși de poplin și o pălărie nouă din fetru, scoase din cufăr și rostuite cu grijă pe umerase și rafturi.

Echipamentul de duminică și de sîrbătoare al lui Petrică, lucrător de linie la C. F. R. și fruntaș în muncă.

Tom vedea PE ECRANE...

Fotoreportaj de S. ȘTEFĂNESCU

A ținand curiozitatea chiar și a celor mai puțin curioși, imaginile urlașe de pe panourile din centrul Capitalei vestesc ce filme noi vor vedea în curând bucureștenii. Printre acestea, evident, filme românești realizate de studioul „București”.

Celor nerăbdători le prezentăm câteva imagini luate pe platourile pe care se toarnă viitoarele filme.

„Poveste ciudată” se intitulează scenariul unui film pe care scriitorul Maria Arsene îl citește (foto 1) reprezentanților redacției de scenarii a studiourilor.

Întâ-l pe regizorul francez Daquin, însoțit de echipa de prospecție a studiourilor (foto 2), în mijlocul tufelor de ciulină din Bărăgan. Aici va începe peste scurt timp turnarea filmului „Ciulinii Bărăganului”, după romanul lui Panait Istrati.

Până când „Vagonul 3021” va rula pe ecrane, regizorul Tobias repetă cu actorii câteva scene (foto 3) din acest viitor film.

Atențiune, se filmează!... Se filmează o scenă din „Bijuterii de familie” (foto 4) și una din filmul „Festival” (foto 5).

Pelicula filmului este gata. Sau aproape gata. Acum filmul este dezvoltat în laborator (foto 6).

Montajul. O treabă meticuloasă și de mare însemnătate. Imagine cu imagine este parcurs între-gul film „Vultur 101” (foto 7), în regia lui Andrei Călărășu și în montarea Eugeniei Dumitrescu. Se fac tăieturi, adăugiri, recombinații de scene, cu un cuvânt, se definitivează filmul.

Postsincronizarea este metoda cea mai perfecționată de a asigura partea sonoră și vorbită a filmului. Actorii, negrițați, necostumați, nu mai apar în fața obiectivului aparatului de filmat, ci doar a unui microfon. Așa cum face, de pildă, actorul Marcel Anghelescu pentru filmul „Cazul Lakatos” (foto 8).

Dacă întrebarea „n-aveți un bilet în plus?” se va face des auzită în fața cinematografului, înseamnă că munca depusă în studiouri acum pentru ce va fi în curând n-a fost zadarnică.

VULTUR 101 ÎȘI ANUNȚĂ SOSIREA

Prezentările dintre noi și eroii lui „Vultur 101” au loc într-o atmosferă — cum se obișnuiește a spune — specific cinematografică. În timp ce pe un ecran de proporțiile unei coperte de carte își face intrarea căpitanul de aviație Andrei Timuș, „consiliul zeilor” — respectiv montera-șefă Eugenia Dumitrescu, regizorul Andrei Călărășu și operatorul Lupu Gutman — dispune din câteva cuvinte de soarta episodului ce se desfășoară sub ochii

noștri. Rezultatul? Printr-o simplă apăsare pe buton căpitanul de pe ecran e trimis să alerge în sens invers, fiind oprit apoi brusc de aceleași puteri discreționare ale montereii. Filmul pe care e înregistrată imaginea capătă acum anumite semne, creionul roșu parcelează de asemenea pelicula unde se găsește muzica. Ambele fișii sînt potrivite pe capul de citire al mesei de montaj — proiecția reîncepe. De două, de trei, de cinci, de nouă ori, bietul căpitan Timuș aleargă iar

și iar, pînă-i iese sufletul, sau ca să fim mai preciși: pînă cînd imaginea, muzica și zgomotul fac un tot omogen, așa cum a hotărît, în scurtul conciliabul, regizorul.

Distribuția și... anecdotica

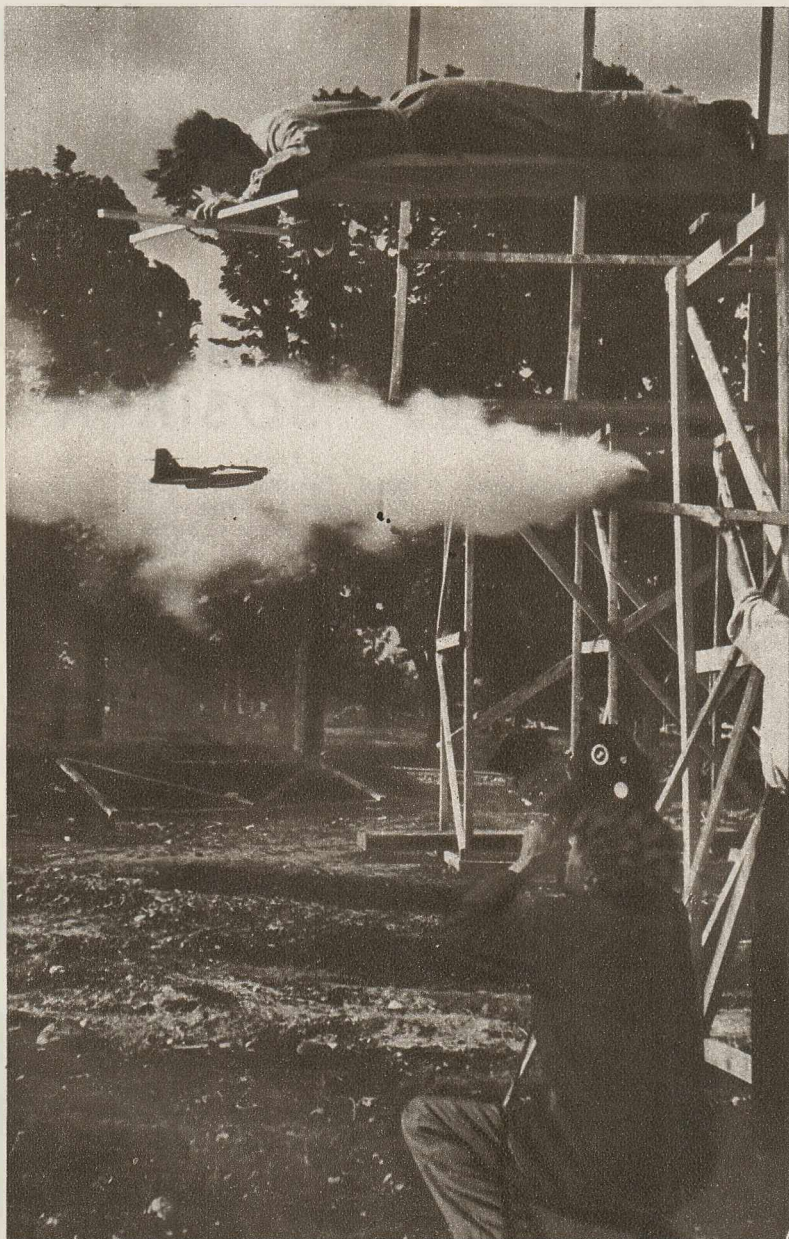
Pentru „Vultur 101”, film în care pasiunea erotică se învecinează cu spionajul, muzica lui Rachmaninov și a lui Grieg, cu șuierul de nălucă al reactoarelor, în care dragostea senină se prăbușește în câteva clipe și impulsivitatea duce la violență, regizorul Andrei Călarășu a ales o distribuție originală, din care puțini actori au mai avut pînă acum experiența platoului de filmare. Căpitanul de aviație Andrei Timuș și-a înflinit interpretul tocmai la Teatrul de Stat din Constanța, în persoana actorului Ștefan Moisescu; Coca Dumitrescu — în film soția lui Timuș — n-are decît 18 ani în viața de toate zilele; a fost găsită de regizor în corpul de figurație al unui teatru bucureștean și numai după debutul din „Vultur 101”, tînăra a luat hotărîrea să se dedice carierei artistice. Constantin Sincu este cunoscut în calitate de director al Teatrului Tineretului, ceea ce nu-l împiedică să ni se releve în film drept un perfect muzician și... dar nu, am

hotărît să păstrăm discreție asupra subiectului... Cu un mic efort de memorie vă veți aminti că Marga Butuc-Codrescu și-a făcut prima apariție pe ecran în „Nepoții gornistului”. Totală schimbare de personaj în „Vultur 101”.

Știți desigur cine e interpreta clasică a „Chiritei” lui Vasile Alecsandri. În „travesti”, talentatul actor ieșean Miluță Gheorghiu! Învățat să-l vezi mai cu seamă în această postură, te cuprinde mirarea cînd afli că artistul a abandonat vremelnice fustele și cupletele veacului al XIX-lea, pentru figura — nu mai puțin pitorească — a unui bătrîn și simpatic aviator.

Și acum, unele amănunte „inedite” din jurnalul de bord al echipei „Vultur 101”. Acțiunea filmului se petrece într-un oraș X, unde se află un aerodrom militar, cu o escadrilă de vînătoare alcătuită din reactoare. Viața de pe aerodrom este tot timpul legată de viața familiei căpitanului Timuș. Pentru ca interpreții să se acomodeze cu aviația, a fost nevoie ca toți să poarte un timp uniforma, să trăiască în mijlocul unui aerodrom militar autentic. Bineînțeles că regulamentele militare n-au fost chiar atît de repede asimilate de cineaști, în schimb aviatorii veritabili s-au familiarizat mult mai

Nu iese fum fără... truc. Operatorii I. Stoica și B. Marcel pregătesc scena pîrunderii avionului inamic, protejat de nori, din filmul „Vultur 101”.

lesne cu artiștii. Așa se face că, într-o zi, sosind în general în inspecție la unitatea respectivă, acesta a fost destul de mirat de faptul că un soldat a omis să-i prezinte reglementarul salut. La întrebarea generalului, omul a răspuns candid: „Credeam că și dumneavoastră faceți parte din echipă!” Desigur, generalul a rămas surprins. Dar și mai surprins a fost Nini Ștefănescu (băiețelul de 5 ani care joacă un rol destul de important în întâmplările din „Vultur 101”), aflînd că atunci cînd ai dinți de lapte și aceștia îți cad în plină activitate cinematografică, „nenea regizorul” îți comandă repede o proteză, fiindcă filmările nu pot tolera capriciile dentiției infantile ...

Premiera

„Vultur 101” își anunță premiera pentru 2 septembrie, tradiționala zi de sărbătoare a aviației. După cum ne declară regizorul Andrei Călarășu, „Vultur 101” va avea destule necunoscute pentru iubitorii filmului de aventuri. În prim-plan s-a urmărit însă soarta unei familii, s-au pus probleme de conduită morală. Filmul nu definitivizează soarta eroilor săi, lăsînd oarecum concluziile la latitudinea spectatorului. Discuțiile despre căpitanul Andrei Timuș, despre soția sa, despre pianista Laura, pot continua așadar și după aprinderea luminii. Iată deci un film care ne face să-l așteptăm cu curiozitate.

M. MARINESCU-SANDU

DE CE PLACE SPECTACOLUL

„N-AVEȚI UN BILET ÎN PLUS?”

...Mai întîi pentru că la baza sa stă un text scris cu respect pentru bunul gust al spectatorilor. Autorii (N. Focșa, Radu Stănescu, Titi Acs) au dovedit pricepere în minuirea mijloacelor specifice genului. Cupletul care dă titlul spectacolului pornește de la ideea „cozilor” la spectacole — expresie a setei de artă a noului public; de aici derivă întrebări ca aceea adresată lui Adam la începutul lumii de către un maimuțoi bur-lac care o văzuse pe Eva: „Poate-aveți o coastă-n plus?”; sau întrebarea unui leu adresată spectatorilor după ce dresorul și-a virit capul în gura lui: „N-aveți un dresor în plus?” etc. etc. Asemenea „poante” se găsesc cu zecile în spectacol, în „Imitații”, în „Prezentare”, în sceneta „Melodramă” — în care e ridiculizat la modul grotesc stilul siropos în teatru — sau în sceneta „Intim tablou de familie”, în care sînt risipite cu generozitate, în câteva minute, o mulțime neobișnuită de glume bune.

E păcat însă că autorii au fost cam zgîrciți în

abordarea temelor la zi: cele câteva referiri la actualitate rămîn neobservate în contextul momentelor etern valabile.

Interpreții spectacolului,

Aida Moga și Villy Donea în „Fachiri”.

și în primul rînd Tanți-Căpățînă și Radu Zaharescu, Aida Moga și Villy Donea, au demonstrat că în materie de estradă greutatea specifică a textului nu se reduce la 7/8 dintr-un spectacol și că atunci cînd au de interpretat un text inspirat, pot fi excelenți.

La succesul spectacolului a contribuit și direcția de scenă (Titi Acs și Val. Moldoveanu) care — contrar obiceiului stabilit pe unele scene de estradă — a dovedit că posedă simțul umorului. Regizorii au înlocuit prin vervă și fantazie decorurile și costumele, baletetele și reflecțiile, absente de pe estrada sălii Dalles, și au dat un spectacol mult mai bun decît cele ornamenteate excesiv.

Bine condus muzical de către tînărul compozitor, pianist și șef de orchestră Mlani Negreanu, spectacolul ar fi cîștigat dacă melodiile rominești ar fi fost mai inspirate, iar cele străine, în majoritate mambes despre o serie de Marii (Maria Cristina, Tina Marie etc.), ar fi fost cîntate în rominește.

În concluzie, iată secretul calității unui spectacol de estradă: 1. text cu satiră și umor de bun gust; 2. muzică bună; 3. interpretare revulsivă și nu ieftin mambo-bulevardistă; 4. o regie îndrăznească, nerefractară la umor.

A. B.

URGENT!

— Fotoreportaj —

de S. STEINER

În comuna Crasna un cetățean s-a accidentat grav. Pentru a fi salvat, trebuie să i se facă o intervenție chirurgicală. La stația de salvare din Cluj, sună telefonul: „Alo! Alo! Aici Sfatul popular din comuna Crasna, raionul Zalău... Vorbește ofițierul sanitar... Un bărbat a suferit o fractură la coloana vertebrală. Trimiteți urgent avionul”... Telefonista înregistrează apelul și...

Sîntem obișnuți să vedem mașinile albe ale salvării trecînd peste „stopuri”, în mare viteză. Dar foarte rar ne dăm seama că și un avion, care spintecă văzduhul albastru, transportă un bolnav.

Avionul, acest mijloc modern și rapid de transport, joacă un rol din ce în ce mai mare în domeniul sanitar. În cursul ultimilor ani, secțiile sanitare ale sfaturilor populare regionale au fost dotate cu avioane. Așa a luat ființă o nouă ramură a aviației, pusă în slujba sănătății poporului — AVIASAN.

De multe ori avionul nu aterizează. Aici, la spitalul din Jibou, aflat într-o poiană, avionul parașutează deseori medicamente și singele cerut urgent de către medicul șef.

Au trecut doar cîteva minute. Dispecerul de serviciu al stației AVIASAN a înminat pilotului Simion Haralambie ordinul stației de salvare, care stabilește itinerarul. Pilotul se îndreaptă spre avion.

A trecut doar o oră și pe aeroportul din Cluj a sosit avionul care aduce bolnavul din Crasna. Cu grijă el este urcat în mașină și dus la spital. Astfel, viața unui om obișnuit, un anonim, este salvată.

S-a semnat la București un acord cultural între Republica Populară Română și Republica Democrată Vietnam.

Foto AGERPRES

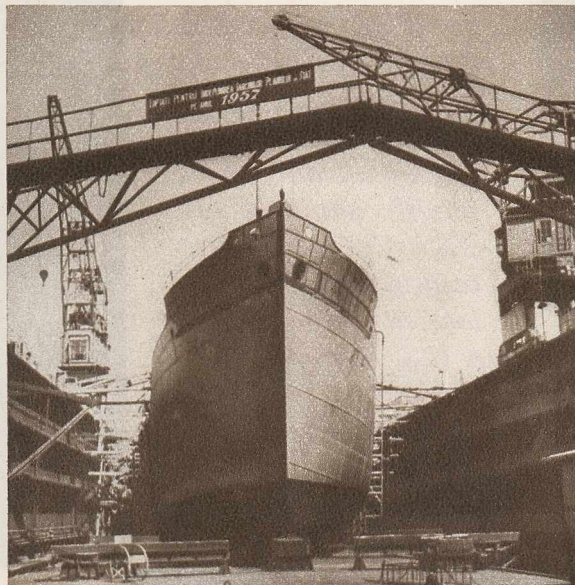

Noi vagoane de dormit executate la Complexul Grivița Roșie. Capitonate cu vinilin românesc, noile vagoane au o înfățișare elegantă și pot fi întreținute în condiții mai bune de igienă.

Foto AGERPRES

La malul românesc al Dunării, pe „Podul prieteniei”, în clipa în care reprezentanții tineretului bulgar sosesc pentru a transmite reprezentanților tineretului român ștafeta păcii, ce-și va urma calea la Moscova, la Festival...

La 18 iulie vor fi gata reparațiile pe apă ale vaporului românesc „BEREZINA”, aparținând Navromului. Un nou vas românesc este astfel redat circulației maritime.

Fotografie de GH. CIOROBEA

Comisia Națională a R.P.R. pentru U.N.E.S.C.O. împreună cu Institutul român pentru relațiile culturale cu străinătatea au organizat în sala bibliotecii I.R.R.C.S. din b-dul Dacia o expoziție de reproduceri după gravuri japoneze în lemn. În fotografie, gravura „PLOAIA” de Torii Kiyonaga.

Foto AGERPRES

Corespondentul nostru din Constanța ne-a trimis fotografia de față, care înfățișează o vedere generală a comunei Chilia Veche din raionul Tulcea, ultima comună cooperativizată în această regiune.

Fotografie de GH. CIOROBEA

Ovidiu

Victor TULBURE

Ora 23

În întreaga lume este sărbătorită împlinirea a două mii de ani de la nașterea marelui poet roman Publius Ovidius Naso.

Născut la 20 martie anul 43 î. e. n. la Sulmona, Ovidiu este unul dintre cei mai cunoscuți și mai populari poeți ai antichității. Alături de poemele homerice sau de epopeea vergiliană, opera poetică a lui Publius Ovidius Naso (Tristele, Ponticele, Metamorfozele) a străbătut veacuri de-a rândul,

intrând definitiv în tezaurul literaturii universale.

Pentru poporul nostru aniversarea poetului roman are o deosebită semnificație, deoarece marele poet este și primul care a lăsat mărturie în versuri despre pământul strămoșilor noștri.

Publius Ovidius Naso a murit la Tomis (Constanța) la 1 ianuarie, anul 17 e. n.

CARTEA I-a A TRISTIILOR

Elegia a VIII-a

Tălmăcire de Eusebiu CAMILAR

De ce să nu se poată ca apele-n suvoi
Spre vechile izvoare să curgă înapoi,
De la Apus să țasă al Soarelui alai,
Spre Răsărit să-și mție de-acum focoșii cai;
De ce n-ar fi pământul de stele presărat,
Și n-am vedea văzduhul cu pluguri mari brăzdat;
De ce să nu răsară izvoarele, din foc,
Și flacăra din ape n-ar izvoră pe loc?
Încredințat sînt astăzi și pot s-o prevestesc:
Nimic nu va mai merge pe vechiul drum firesc,
Nimic nu va mai merge pe drumul cunoscut,
Și nu se află-n lume nimic de necrezut!
O, toate au să meargă de-acuma înspre râu,
Căci am sperat zadarnic în ajutorul tău...
Cum ai uitat de mine, pe dată, om perfid,
Cînd i-ai văzut pe alții cum vin și măucid?
Lipsitule de suflet, vroiam măcar afit,
Să vii, măcar să l mîngii pe tristul doborît,
Să-i sput măcar o vorbă, sau să-l prioești măcar,
Cum este dus din casă spre rugul funerar...
Frumoasa prietenie, cu nume vechi și sfînt,
Sub tălpi ai sfărîmat-o, trîntită la pămînt!
Pe vechiul tău prieten măcar să-l fi prioit,
Cum geme sub atîtea nenorociri zdrobit,
Măcar așa, ca față de oamenii străini,
Te-ai fi putut prefăce că plîngi sau că suspini,
Să fi rostit un singur cuvînt prietenesc,
Sau să-ți amesteci glasul în strigătul obștesc,
Și să prioești, de spaimă adînc cutremurat,
'maginea durerii ce n-o s-o vezi vreodată',
Să mă auzi, în ceasul din urmă cum îți spun,
Cutremurat de jale, un ultim rămas bun...
Dar fost-a să se-nîmple, prietenii lipsind,
Străini să mă petreacă în urma mea jelind...
La întristarea asta, ușor mi-era sajung,
De n-am fi fost prietenii un timp alfit de lung;
Și nu numai la Roma, acasă, ne-am știut;
Atîtea țări străine cu mine ai văzut!
În vînturile Mării, de-acuma, toate, nu-s;
De toate, fluviul Lethe te-a înghițit, te-a dus...

Mi-ai fi rămas prieten și-n cel din urmă val,
De te năstea tîhnita cetate Quirinal,
Pe unde eu, de-acuma, n-oi mai pași votos...
M-asteaptă țărnul sumbru al Pontului sfîncos,
Șarmația m-asteaptă și Scizia; și-asa,
Prin munții lor sălbatici de-acuma voi umb'a...
De-i fi aotînd fărîmă de inimă, om dur,
Prinsă în artere de cremene-mprejur,
Și dacă nu fi t pieptul un zăcămînt de fier,
n clipele restrîștii veneai să vezi cum pier,
De nu-ți puneai țigroaica pe gură pulpa grea,
Nu fi-ar fi fost străină nenorocirea mea...

Dar pentru că exilul mi-ar fi cu mult mai greu,
Pierzîndu-te — te ndreaptă curînd, amic al meu!
Prin multe fapte bune ce le vei săoirși,
Prefacă-se blestemul în laudă ntr-o zi...

A mai rămas un ceas. Un singur ceas,
Și o să te-ncumeți, știu c-o să te-ncumeți,
Să smulgi aceste neguri din obraz,
Să stringi la piept lumina cu ochi umezi.

Te-aud cum vii. Prin nopți de unde vii?
Îți jii pleoapa arsă de funingeni.
A mai rămas un singur ceas! Făclii
Vor izbucni curînd și pretutîndeni.

1944

Douăzeci de ani

Tupilat prin șanțuri, frînt prin bolovani,
Rezemîndu-mi fruntea de o carabină,
Împlinesc azi, țară, douăzeci de ani,
La hotarul dintre beznă și lumină.

Arșii or să-mi bele singurul izvor —
Bruma o să-mi prade mugurii grădinii
Și-or să-mi cadă șoimii, fulgerași din zbor,
Prefăcuți cenușă, undeva-ntr-o linie.

Și mi se năzare că-mi tot face semn
Cineva din neguri, că m-asteaptă o față,
Pe poteci pe care n-or să lase semn
Pașii ei de umbră, pașii mei de vată.

Și-o să vină Iarna aducînd nămeți,
Urma să mi-o șteargă sub linșolii dalbe,
Ultimului cîntec, peste mari tristeți,
Ultimele rînduri i-or rămîne albe.

Cum o fi, să fie! Anii mei pușini
Au crescut în crucea vînturilor toate,
Firavul meu cîntec, încă rădăcini
N-a putut să prindă-n sîrmele ghîmpate.

Mă încumet, totuși, pe cîmpii de nea,
Moartea de-mi trimite ordin de chemare,
Țară, într-o slava și cînstirea ta,
Să le scriu cu roșu, ca pe-o sărbătoare.

Și cîndva, prin holde, fete de țărani
Îmi vor strînge macii singelui fierbînte...

Împlinesc azi, țară, douăzeci de ani,
Uită-te la mine cu luare-amînte.

1945

Din volumul în curs de apariție „Crișul Alb era roșu”.

Alexandru ANDRÎTOIU

Cîntec despre mîini și palme

Să fac chitromanșle eu nu sînt în măsură
și nici zodiacul să-l deslușesc din stele —
dar știu cîți din palmă muncita bătătură
și știu cîți, de-o vreme, pe cerul
premiu mele.

Citesc în palma asta înmlădieri de grîne
și bătătura-i aspră ca spicul și ca paiul —
în cealaltă: urma baltagelor bătrîne
și dîrele de cîntec ce le așterne năul.

Mai strîng și-o altă palmă în palma mîinii
mele
și prind puteri de parcă-s stăpîn pe timp
și spații
simțîndu-i urma caldă a parafei de oțele
care la nicovaia înalță constelații.

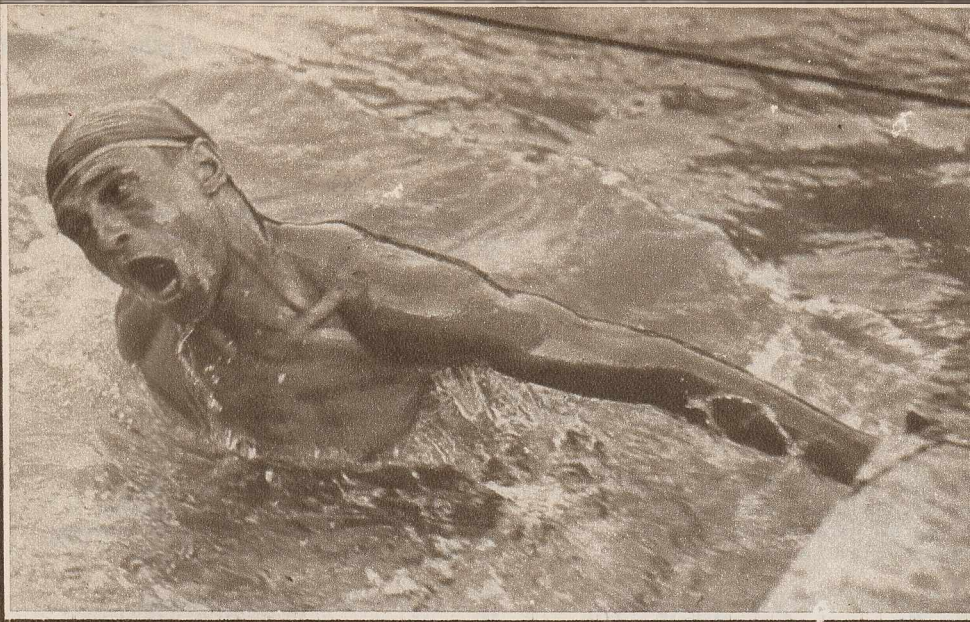
Cunosc și palma lină și arsă de solușii
ce mișcă în tăcerea de mari laboratoare —
pentru ale științei înalte revoluții —
să-adune energia înveșnicită-n soare.

Am cunoscut eu palme, frumoase altădată,
parcă erau de spumă și totuși erau grele —
că pielea fină, albă, de platină sau pată
lovea, lăsîndu-mi fața cu urme de inele.

Asemeni mîini frumoase de animal domestic
n-am sărutat vreodată, cu slugi și cu
pramatii,
că nu puteam rușinea precum un laș s-o
mestec —
am sărutat doar mîna neliniștită-a tatii.

Nici mîinile acestea care desfată veacul
nu le sărut. În oiașă eu nu-mi cioplesc icoane —
dar inima-mi tresăltă cînd înțîlnesc ortacul
cu care intră-n marea de oameni, milioane.

E mîna ce ridică furnale și drapele,
o mîna grea-n bătăie și-n încordarea muncii —
ușoară însă — asemeni petalei de lalele
cînd mîngiile iubite sau țși dezmiardă pruncii.

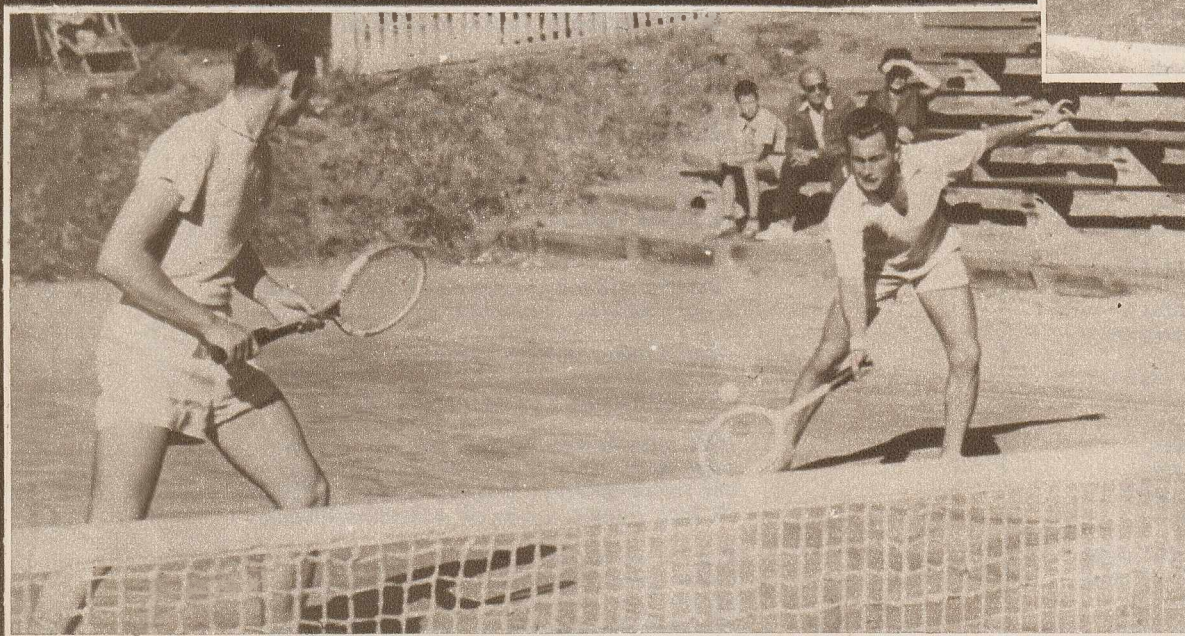
SPORTIVUL SOVIETIC TARASOV a câștigat concursul internațional de pentatlon modern (călărie, scrimă, tir, înot și cros) care a luat sfârșit duminică și care a subliniat și pregătirea destul de bună a sportivilor noștri. În fotografie: Tarasov execută o excelentă întoarcere în proba de înot (300 m).

FINALA CUPEI PRIMĂVERII. După ce Știința Timișoara a condus majoritatea timpului cu 1-0, Locomotiva București reușește să egaleze spre sfârșit, câștigând, după prelungire, cu 3-1. Golul de egalare (redat de această fotografie) a fost realizat de Copil dintr-o lovitură directă din corner. Interesant este faptul că mingea a trecut printre cei 5 jucători fără să fie atinsă de nici unul. Și, totuși, și-a găsit drumul spre poartă (stînga). După 120 de minute de joc, epuizați de efortul depus, feroviarii s-au fotografiat totuși fericiți, împreună cu „imensa” cupă, care parcă se pierde în brațele lui Dungu (dreapta). Din fotografie lipsește Olaru, care a fost rănit în timpul jocului.

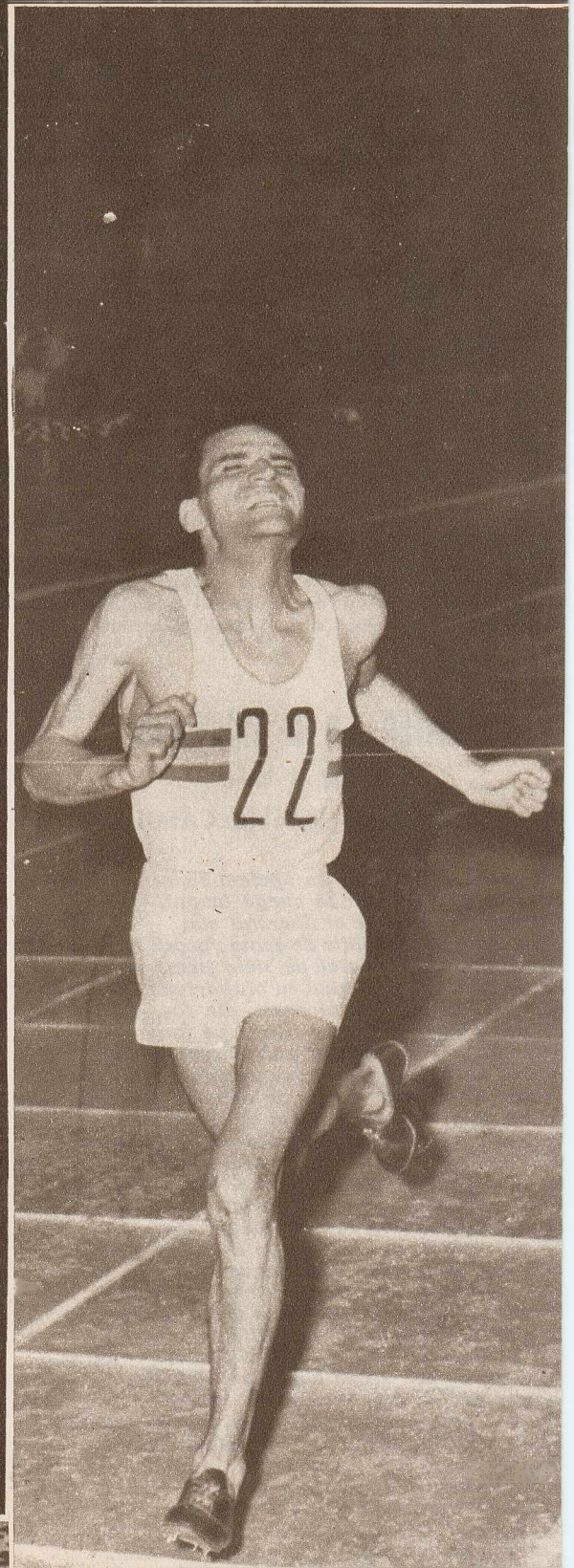
Actualitatea sportivă

Pagina realizată de Florin ȘERBAN și Max BĂNUȘ.

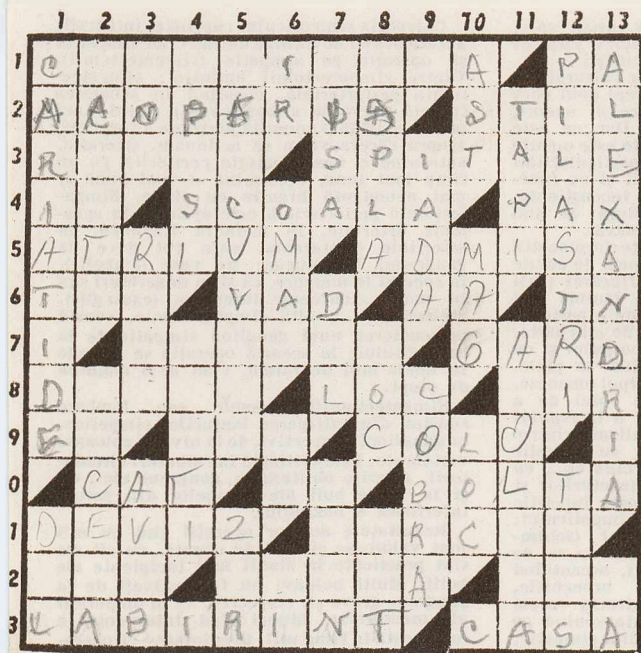
UN RECORD VALOROS! Cunoscutul fondist Constantin Grecuș, campion pe 5.000 m și 10.000 m, specializat recent și pe probele de semifond. Duminică, participând la un concurs organizat pe Stadionul Republicii din București, a reușit excelentă performanță de a doborî recordul republican pe 1.500 m plat. Noul record: 3 min. 48 sec. Decl. o bună premisiune pentru Jocurile de la Moscova.

TINERII jucători romini de tennis pregătindu-se pentru Jocurile Sportive de la Moscova, iau parte la un turneu în R. D. G. și în R. P. Polonă. Duminică a luat sfârșit turneul din R. D. G. cu victoria la dublu băieți a reprezentanților noștri Cristea și Năstăsescu. Ei au învins în finală cuplul din fotografie, format din compatriotul lui Cristea, timișoreanul Juhasz, și polonezul Gosiorek.

Cuvinte încrucișate

CONSTRUCȚII

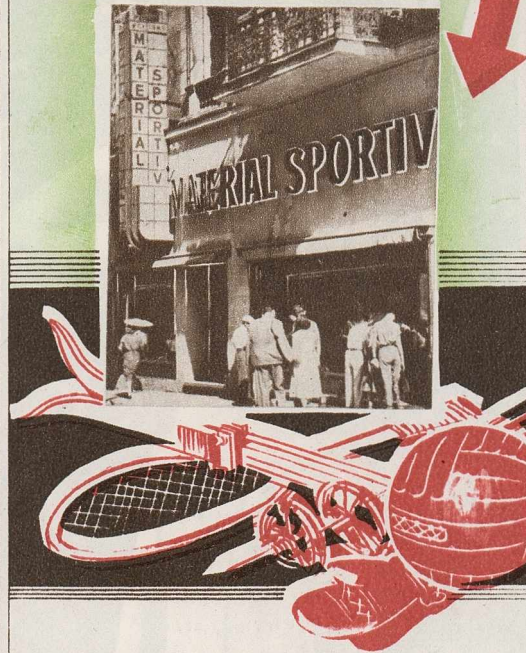
ORIZONTAL: 1) Locul unde se află ruinele vestitei Cetăți a lui Tepeș-Vodă, zidită pe vârful unei stînci nalte—Palat în... construcție! 2) Element de construcție așezat deasupra ultimului etaj al unei clădiri — Ionic sau doric. 3) Lucrare colțurată de fortificație — Construcții sanitare. 4) Prepoziție — Lăcaș de învațătură — Pace (lat.). 5) Curte interioară a casei la romani — Acceptată. 6) Interjecție de mirare — Canal derivat dintr-un curs de apă pentru a fi condus la o moară ori fabrică — Apă vocalică — Teatrul Național. 7) Depen-

dință a clădirii — Construcție executată din metal, lemn, zidărie sau împletitură pentru a despărți două suprafețe de teren vecine. 8) Celebru arhitect elin care a construit labirintul din Creta — Terenul necesar pentru ridicarea unei case — Terci (mold.). 9) Pivot—Drug de fier — Acolo. 10) Totalitatea încăperilor de pe același planșeu al unei clădiri — Literă chirilică—Construcție din zidărie de piatră sau din beton, cu suprafața interioară concavă, folosită pentru susținerea unei greutăți. 11) Se poate spune despre planul unei construcții de amploarea

„Casei Scînteii“ — Material de construcție. 12) Ornament arhitectural — Plăcuță care acoperă capitelul unei coloane și pe care se rezază arhitrava — Cupolă în formă de emisferă. 13) Imens palat egiptean, despre care vorbește Herodot că avea 12 săli mari și 3000 de camere, din care 1500 erau în subsol și serveau ca morminte faraonilor și crocodililor sacri — ... Scînteii, măreața citadelă a culturii din țara noastră, a cărei construcție a fost terminată de curînd.

VERTICAL: 1) Statuie de piatră reprezentînd o femeie care susține cornișa unei case sau monument și care înlocuiește o coloană — Zid de piatră grosă. 2) Ornamente arhitecturale — A săpa în pămînt o cavitate în vederea unor lucrări de construcție. 3) Sub acoperiș — Oraș în Arabia — Stil arhitectonic. 4) Trib de Piei Roșii — Volum. 5) Amestec de var și nisip folosit în construcție — Povară de porumb. 6) Alifie — De numele lui e legată una din cele mai de seamă construcții, moscheia din Ierusalim — Zid neterminat! — Jumătate de bina. 7) Firidă — Sîrguință — Oraș în R. S. F. S. R. 8) Edilură din R. P. R. — Cadru de lemn sau metalic, fixat în zidărie, de care se prinde o fereastră sau o ușă — Prefix pentru opt. 9) Una care sare casa! — Șarpe. 10) Acest — Crai — Parcelă. 11) Pari bătuți în pămînt — Arc. 12) Stîlpi pătrați intrați parțial în zid — Fondatorul legendar al Troiei. 13) Farul din... vestit prin construcția sa, cunoscut ca una din cele șapte minuni ale lumii — Pronume.

PENTRU TOATE SEZOANELE

ÎN MAGAZINELE SPECIALIZATE DE MATERIALE SPORTIVE

Filme, spectacole de teatru, concerte, manifestațiuni sportive puteți viziona la domiciliul dv. cumpărîndu-vă un Televizor „Temp 2“.

TELEVIZORUL „TEMP 2“

- Asigură o recepție calitativă a emisiunilor de televiziune pe un ecran mare (32 x 24 cm).
- Recepționează emisiunile radiodifuziunii pe unde ultracurte.
- Reproduce înregistrările de pe bandă de magnetofon și pick-up.

Televizoarele „Temp 2“ s-au pus în vânzare în magazinele de specialitate din București și Ploiești.

EDITURA AGRO-SILVICĂ DE STAT

editează în cursul anului 1957:

- MICROBIOLOGIE VETERINARĂ vol. II de N. Stamatîn.
- ATLAS DE ANATOMIE COMPARATIVĂ vol. II de V. Ghețe și colectiv.
- PATOLOGIA MEDICALĂ A ANIMALELOR DOMESTICE vol. II de I. Adamșteanu.
- REPRODUCȚIA ANIMALELOR DOMESTICE vol. I de N. Lunca și colectiv.
- FITOTEHNIA vol. II de N. Zamfirescu și colectiv.
- ALIMENTĂRI CU APĂ ÎN AGRICULTURĂ de Jelea F.
- HIDROAMELORIAȚII PISCICOLE de G. Bîrcă.
- MAȘINI-UNELTE de N. Didu și V. Marlnescu.
- TRACTOARE de F. Bărbulescu.
- FITOPATOLOGIA FORESTIERĂ de S. I. Vanin.
- TABELE DENDROMETRICE de I. Popescu-Zeletin.

I. ADAMȘTEANU
PATOLOGIA MEDICALĂ
A ANIMALELOR DOMESTICE
VOL. II

INDICATOR
PISCICOL

Moda de vară la MOSCOVA

1

2

Pentru plajă, un complet format din trei piese: peste costumul de baie iuni, croit dintr-o singură bucată, o fustă amplă în dungi și un mic bolero încheiat la spate, din același material,

Pentru teatru, o rochie dintr-un material iuni, netăiată în talie și foarte ajustată pe corp. Pe umăr, un șal dintr-o culoare asortată rochiei, cu încrustații de lame în tonul pantofilor.

De vorbă cu medicul

SIMPATECTOMIA

Prin materialul de față, tov. asist. univ. dr. Em. Gaba răspunde întrebării ruse de tov. Kinnich Vilma din București.

Simpatectomia este o operație chirurgicală care constă din rezecția (scoaterea) unui nerv simpatic pe o lungime oarecare și, uneori, și a ganglionilor simpatici. Dar ce este sistemul nervos simpatic? Acesta este o parte a sistemului nervos, cu particularități structurale și anatomice proprii și cu funcțiuni care, deși involuntare și inconștiente, rămân totuși în strânsă legătură și sub controlul sistemului nervos central.

Sistemul nervos simpatic este format din două lanțuri de ganglioni (grămezi de celule nervoase) situate de-a lungul fiecărei părți a coloanei vertebrale. Aceste lanțuri sînt legate prin fibre nervoase, pe de o parte cu sistemul nervos central, iar pe de altă parte, cu diverse organe interne ale corpului și cu vasele de sînge, ajungînd pînă la piele. Împreună cu alte sisteme din corpul omenească, sistemul nervos simpatic are rolul de a asigura o funcționare normală a întregului organism. Acest lucru este realizat printr-o strînsă legătură cu glandele cu secreție internă, cum sînt hipofiza, tiroida etc., cu diverși animatori chimici ai țesuturilor și cu sistemul nervos central. Toate funcțiile vieții solicită intervenția simpaticului: acesta influențează metabolismul (schimbările și nutriția țesuturilor), are un rol de seamă în reglarea temperaturii, accentuînd arderile, dilată tracheea și bronchiile, accelerează bătăile inimii, contractă vasele de sînge etc. Prin urmare, intervenind pe cale chirurgicală asupra sistemului simpatic, putem obține modificări ale funcțiilor organelor mai sus amintite.

Chirurgia simpaticului cuprinde: infiltrații anestezice cu novocaină ale nervilor simpatici și operații pe simpatic (simpatectomie). Dintre simpatectomiile amintim: simpatectomia periarterială, constînd în scoaterea tunicii nervoase simpatică din jurul unei artere ce irigă o anumită porțiune a corpului, asupra căreia vrem să acționăm. Operația, antrenînd o vaso-dilatație periferică pe un timp mai lung, determină o mai bună și mai abundentă hrănire cu sînge. Simpatectomia periarterială este aplicată în spasmele arteriale, în maladia Raynaud, în arteritele obliterante (care pot duce la gangrene), în astupări de vase (embolii), în special la membre, ca și în degerături sau în unele sindroame dureroase (causalgii). Stelectomia, o altă simpatectomie, constă în scoaterea unui ganglion simpatic de la baza gîtului; la această operație se recurge în unele boli de inimă, cum ar fi anghina de piept.

Simpatectomiile dorsale sau lombare constau din extirparea lanțurilor simpatic, cu ganglionii respectivi, de la nivelul coloanei vertebrale. Este utilizată în tulburări circulatorii, arterite obliterante, gangrene etc., cit și în unele boli ale organelor din partea inferioară a bazinului.

Rezultatele acestor operații sînt cu ațit mai valoroase și mai de durată, cu cît ele sînt practicate în stadii mai incipiente ale bolii. Mulți bolnavi au fost salvați de la gangrene grave și, respectiv, de la amputații ale membrilor, atunci cînd intervenția a fost făcută în timp util. Bineînțeles că operația este precedată și completată de un tratament medicamentos corespunzător.

Poșta redacției

Aurel Moldoveanu - Bistrița. Am luat notă de dorința dv. de a publica un material despre istoricul orașului Bistrița și am trecut în planul nostru realizarea acestui material.

Takacs Anna - Tg. Mureș. Despre Yves Montand au apărut doua materiale în revista noastră. În măsura posibilităților vom publica articole și despre ceilalți actori români și străini de care vă interesați. În ce privește adresele lor „precise”, regretăm, dar nu le avem la dispoziție pentru a vi le putea comunica.

Alexandrescu Ion - Lugoj; Rudolf Hanss - Loco. Vă sfătuim să vă adresați unui medic specialist, care va putea da răspunsuri competente întrebărilor dv.

Pitru Ion - Brad. Broșura de care vă interesați se află în lucru și va apărea în curînd. Ea se va vinde în librării și la chioșcurile difuzării presei.

În ce privește propunerile de materiale ce ni le-ați făcut, am luat notă de ele și le vom publica pe măsura ce le vom obține de la colaboratorii noștri.

Roman Mihalache - Caracal; Geo Popescu - București. Răspunsuri competente la întrebările pe care ni le punați vă poate da numai un medic specialist după un consult personal. Este greu să vă dăm vreun sfat prin corespondență.

Filip Ioan - Bala Mare. Am primit sugestiile dv., de care vom ține seama în viitorul apropiat. Mai scrieți-ne.

Felix Zenes - Protopopești; Simona - București; Nemeș Ioan - Dîrğa. Materialele dv. nu înlănesc condițiile necesare pentru a fi publicabile.

RĂSPUNS LA FOTOGHICITARE

Pe una din aleile Parcului de cultură și odihnă „J. V. Stalin”.

Putem obține portrete bune cu 2 reflectoare: fie ele cu becuri de 500 wați speciale Nitraphot, sau cu becuri simple cu oglindă în spate. De preferință însă este ca becul să fie mat, deoarece un asemenea bec nedă o lumină mai difuză, mai dulce. Pîlnia reflectorului trebuie să fie nichelată sau cu o oglindă în spatele becului, pentru a mări cantitatea de lumină reflectată.

Iluminarea la portret

Iluminarea unui portret poate fi de două feluri:

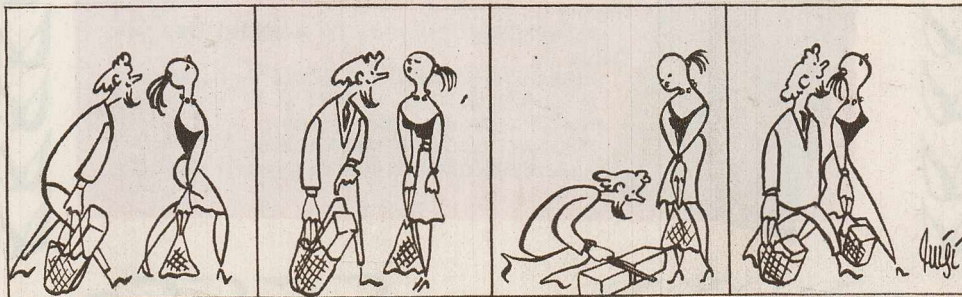
1. O iluminare difuză, ce se obține cînd reflectorul se află în spatele aparatului de fotografiat. Bineînțeles că nu este exclusă și iluminarea fundalului cu cel de-al doilea reflector.

2. Iluminarea cu lumină de modelare — reflectorul plasîndu-se lateral față de model. În acest caz, se va crea o umbră prea puternică pe fața persoanei. Această umbră necesită o atenție cu cel de-al doilea reflector, care trebuie plasat din față, lîngă aparat, la distanță mult mai mare de model decît primul reflector, acela care ne dă lumina de modelare. Acest reflector trebuie să dea o lumină cît se poate de difuză. În asemenea cazuri de iluminare, ne trebuie cîteodată și un al treilea reflector, pentru tratarea cu lumină a fundalului.

E mai bine ca amatorul portretist să lucreze la început cu prima variantă de iluminare, adică cu lumina difuză.

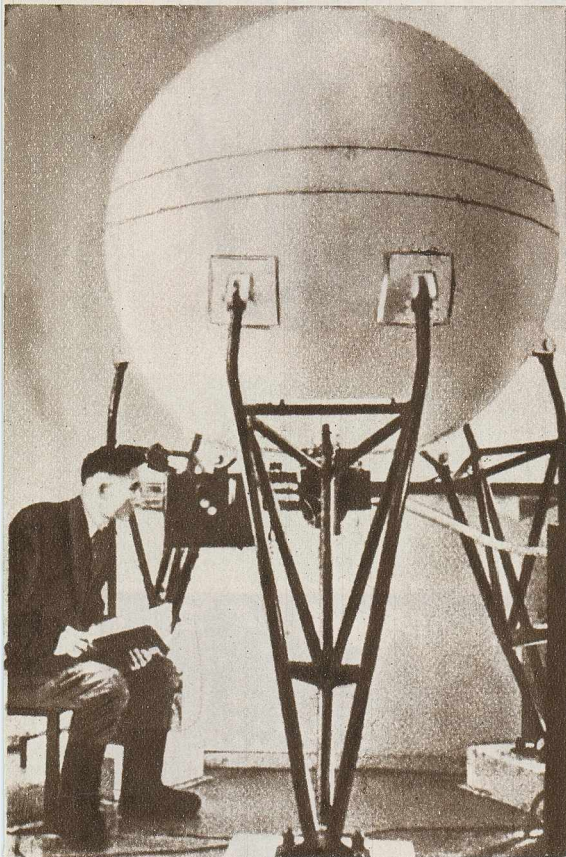
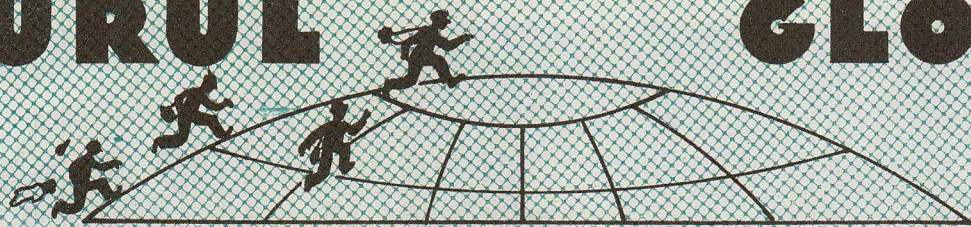
Asupra luminii combinate, vom reveni.

S-a spart gheața!

Desen de LUIGI

ÎN JURUL GLOBULUI

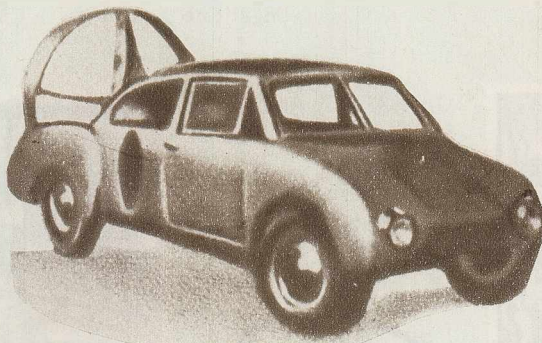

O „CAPCANĂ” A RAZELOR COSMICE. Instalat în laboratorul de raze cosmice al filialei din Iakutsk a Academiei de Științe a U.R.S.S., aparatul acesta, ASK-1, creat pentru lucrările din cadrul Anului Geofizic Internațional, captează, înregistrează și descifrează razele cosmice. Globul metalic, compus din două învelișuri de oțel între care se găsește un strat de plumb ce lasă să treacă particulele de mare energie, oprindu-le pe celelalte, cântărește 16.000 kg.

UN SPORT NOU. În Franța a început să fie practicat un nou sport: baschetul pe patine cu role. →

AUTOMOBILUL CU TREI ROȚI. În R.F.G. a fost recent brevetat un original automobil cu trei roți având două locuri. Viteza maximă a mașinii, pe drum bun, este de 78 km/oră, iar consumul de benzină, de 2,4 litri la 100 km.

Egata un nou film al lui Vico Torriani. Așadar, liniștiți-vă admiratori ai cântărețului despre care se zvonise că ar fi murit! Torriani trăiește, cîntă și iubește iarăși, tot în culori, pe alte melodii și cu noi parteneri, Eva Kerbler și Karin Der, în filmul Santa Lucia, realizat de regizorul Werner Jakobs, pe un scenariu de Ursula Bloy.

Cunoscuta piesă clasică poloneză „Moralitatea doamnei Dulška”, pe care au jucat-o și unele teatre din țara noastră în actuala stagiune, a inspirat pe regizorul ucrainean Svațko, care lucrează actualmente la ecranizarea comediei Gabriellei Zapolska, în studiourile din Kiev. Noua realizare va fi, desigur, încă un prilej de popularizare a acestei satire a mediului burghez polonez, scrisă pe la începutul secolului nostru.

Raskolnikov și ceilalți eroi ai vestitului roman „Crimă și pedeapsă” de Dostolevski au servit scenaristului și regizorului francez Georges Lampin la realizarea unui film mult lăudat de presa pariziană. Printre interpreți cităm, în rolurile centrale, pe tinerii Robert Hossein și Marina Vlady, înconjurați de Jean Gabin, Gaby Morlay și Bernard Blier.

Alexander Ford, unul dintre cei mai viguroși regizori polonezi, turnează actualmente pe platourile germane o coproducție germano-polonă, intitulată „A optă zi a săptămînii”. Filmul va fi interpretat de actori din ambele țări, în frunte cu Ilse Steppat și Paul Dahlke.

Noua producție cinematografică a studioului din Sarajevo (R.P.F. Iugoslavia) care a fost prezentată pe ecranele Belgradului se numește Solaja, după numele unei familii de țărani, eroi ai dramei de mare tensiune care a fost realizată în regia tinărului Voja Nanovic. În rolul titular joacă Milivoi Jivanovici, un actor de mari resurse artistice.

Un nou film pe care studiourile sovietice Maxim Gorki îl realizează în cinstea aniversării a 40 de ani de la Marea Revoluție din Octombrie este „Patru de noapte”, pe un scenariu de L. Șeinin și M. Makliarski. Filmul e inspirat din activitatea eroică a milițienilor sovietici, care vor sărbători, tot în noiembrie, 40 de ani de activitate. În principalele roluri apar actorii Lev Sverdlin, Mark Bernes și T. Okunevskaia.

Lucrările pregătitoare pentru filmul „Cidul”, dramatizare și ecranizare a cunoscutei epopei clasice spaniole (care a inspirat și cunoscuta piesă a lui Corneille) au fost sistate din cauza neașteptatei morți a apreciatei artiste mexicane Maria Felix. Filmul urma să fie o coproducție mexicano-americană, în rolul titular fiind distribuit un actor hollywoodian care se bucură de mare popularitate, Antony Quinn,

SURPRIZĂ. La congresul antreprenorilor de hotel din America, și-a făcut apariția și această persoană mascată, care după afirmațiile sale este reprezentantul gangsterilor din hoteluri.

→ Asta barem lucrează cu mască...

MEMENTO !... O scenă de război? De bună seamă! Aci însă este vorba de un moment din timpul turnării filmului englez ce va reconstitui „artistic” dezas-trul de la Dunkerque. Oare filmul acesta va da de gîndit anu-mitor cercuri londoneze suspuse care, uitînd trecutul, dau azi mina cu inamicul de ieri? →

← PARADĂ... CAPILARĂ. Geneviève Loisel din Paris prezintă o „superbă” creație capilară la festivalul național al coafurii de la New Horticultural Hall.

Poza asta știți ce-nseamnă? E-o dovadă, cum vedeți, Că în cap, stimata doamnă N-are exclusiv sticleți.

Căci din părul ei — minune! S-au „născut” doi cai în trap. (Coaforul cum s-ar spune, Astăzi și-a făcut de... cap !...)

REDACȚIA: BUCUREȘTI Casa Poștală 7
PIAȚA ȘCINTEII Tel. 7.60.10 Int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR

3 luni: 18 lei
6 luni: 36 lei
un an: 72 lei

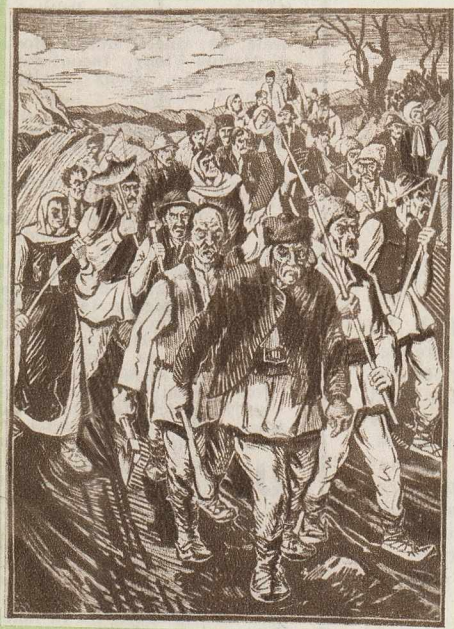

Rony NOEL

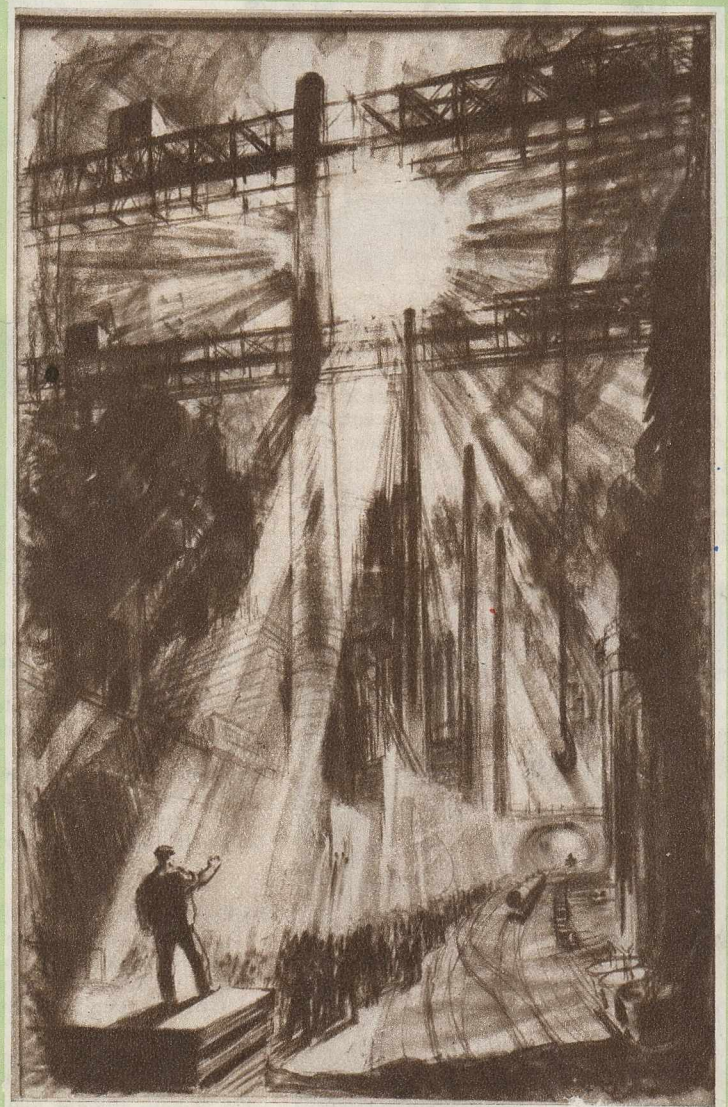
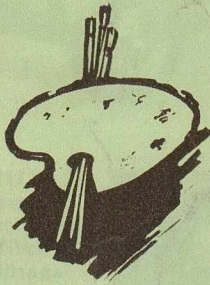
„În ilegalitate“ — desen.

Ana ILIUT: „Baia Arsănică“ — litografie.

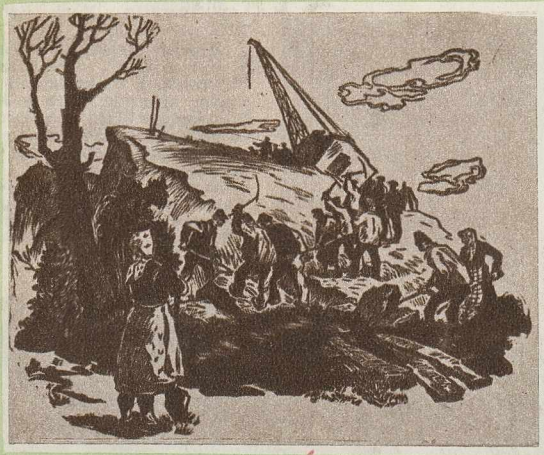

Gh. NAUM: „1907“ —
gravură pe linoleum.

Stefan SZÖNYI

„Lumină peste uzina“ — desen.

Gh. IVANCENCO

„Căriera“ — gravură
pe linoleum.

Grafica 1957

— DIN EXPOZIȚIA ANUALĂ —

PREȚUL 1,50 LE